Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 20 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Conspiraţia induşilor

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

CONSPIRAȚIA INDUȘILOR

CAPITOLUL I.

Asasinarea sentinelei

Pe drumurile puțin umblate din partea de nord a Indiilor engleze, într'o frumoasă dimineață scăldată de soare, mergea o caravană, compusă din mai mulți inși călări, urmați de catâri încărcați cu bagaje.

Erau zece indigeni purtând pe cap tradiționalul turban alb și patru europeni în haine de sport și căști coloniale.

Convoiul era înarmat.

Când se opreau din mers din pricina vreunui accident de teren, unul din albi, cu figura energică, hotăra cele ce trebuiau să facă și da ordinul de pornire.

După vorbă se cunoșteau îndată, că erau englezi.

— Înălțimea voastră nu e de părere că ar fi ora să ne odihnim puțin și să lăsăm dobitoacele să mai răsufle ?

Omul care vorbise era mic, foarte negricios și avea tipul de indian; dar costumul său europenesc și felu său de a vorbi dovedeau că trăise în Angia și că avea o oarecare situație în societate.

Europeanul întrebat, care părea să fie șeful expediției, scoase ceasul, apoi întorcându-se la interlocutorul său, îi zise :

— Ai dreptate, Ha-Miram, să ne oprim.

Și întorcându-se spre unul din europeni

— Harry, dă ordin de oprire.

Harry Bensard, un tânăr frumos și secretarul lordului Berdan, — vicerege al Indiilor, care în momentul acela făcea o călătorie prin ținuturile îndepărtate ale acelei regiuni, — dete pinteni calului și transmise ordinul celor doi călăreți indieni, cari precedau caravana la oarecare distanță.

Convoiul se opri și toți descălecară; apoi, alegând un loc potrivit făcură pregătirile de poposire.

În câteva minute, bagajele fură scoborâte din spinarea catârilor și aceștia împreună cu caii fură adăpostiți ceva mai departe.

După ce luară masa, lord Berdan, întorcându-se spre un al patrulea personaj care nu deschisese gura, îi zise:

Nu găsești, Dobson, că aceste sătulețe îndepărtate pe care le străbatem de câteva zile vădesc puțin entuziasm la sosirea mea, care reprezint în definitiv pe regele nostru?

Această întrebare păru că încurcă pe acela căruia îi fusese pusă.

Dobson își trecu încet degetele lungi și osoase prin favoritele blonde, apoi, privind pe lord Berdan, drept în ochi, răspunse:

— Sunt de aceiași părere ca și d-ta.

Acest răspuns la care lord Berdan părea că nu se așteptase îl făcu să schițeze un gest de plictiseală; dar flegma înăscută a rassei sale învinse și, fără să mai spuie nimic, își continuă reflexiile în gând.

Harry Bensard, în calitatea sa de secretar, care'și cunoștea atribuțiile, nu spuse nimic; iar Ha-Miram, indianul, păru prea preocupat să sape un desen într'o scoarță de pom, ca să mai ia parte la convorbire.

După câteva clipe de tăcere lordul Berdan zise:

— Temerile mele erau justificate, amicii mei; mă așteptam, ce e drept, la primirea aceasta puțin entuziastă; ba chiar, fiindcă sunt între prieteni adevărați, nu ezit să spun că mă așteptam, încă de la venirea printre noi a veneratului nostru rege.

— Când am văzut ce a trebuit să facem spre a asigura veneratului nostru rege o primire demnă; câtă diplomație a trebuit să desfășurăm spre a zădărnici comploturile, spre a asufleți mulțimea, spre a da însfârșit iluzia unei primiri entuziaste, înțeleg perfect atitudinea de azi a indușilor față de mine.

Devotamentul dumitale, dragul meu Ha-Miram, mă face să spun față de d-ta ce gândesc despre purtarea actuală a indușilor.

— Rog pe Înălțimea voastră să creadă că sunt nespus de măgulit de această dovadă de simpatie, răspunse omul, închinându-se și plecând, cu modestie ochii.

— In fața acestui fapt, amicii mei, nu vă ascund că întreprinderea noastră devine dificilă și că mă tem de o luptă aprigă atât la sate cât și în orașe; și dacă vă spun de ce mă tem, o fac spre a vă cere să-mi păstrați prețiosul vostru con-

și viceregele strânse mâna tovarășilor săi, cari'l asigurară de tot devotamentul lor.

Când veni ora plecării, Harry Bensard, fluieră dând semnalul de plecare celor zece călăreți, cari formau escorta.

Aceștia își pregătiră caii și catârii și după câteva minute caravana porni din nou.

Lordul Berdan făcea acest turneu prin imperiul indian ca o manifestare a puterei suverane asupra acelora dintre supuși, cari nu putuseră vedea pe împăratul lor.

La epoca vizitei regelui Angliei, autoritățile descoperiră în unele regiuni semne evidente de nemulțumire și încercări de comploturi.

Unul chiar fusese zădărnicit în ultimul moment și viceregele se temea acum ca nu cumva și locuitorii satelor să imite pe cei dela orașe și să se revolte în contra regimului de la putere.

Urmând direcția de la nord spre sud, după ce trecuse Gangale și afluenții săi, servindu-se de mijloacele de comunicație cele mai rapide pe care le putuse găsi, lordul fusese nevoit să formeze o caravană și acum străbătea șesurile care înconjoară munții Bandelakand.

Pe harta geografică fixată în fața șelei, el urmărea traseul drumului.

Pentru a ajunge la satul Minurati, primul în cale, le trebuia înc'o zi, ceeace însemna să petreacă înc'o noapte sub cerul liber.

Apropiindu-se de lanțul munților, hotărâră să caute la poalele lor un adăpost mai puțin neconfortabil decât în câmp deschis. Când ajunseră, se înnoptase cu totul și călăreții, cari formau avant-garda aprnseseră felinarele spre a le lumina calea.

Găsiră un adăpost convenabil între două stânci scobite. Călăreții descălecară și corturile fură întinse.

Unul pentru lordul Berdan și secretarul său, de care nu se despărțea niciodată și altul pentru Ha-Miram și Dobson ; alte două pentru restul caravanei.

După ce luară masa, toți se retraseră în corturile respective.

Lordul Berdan se pregătea să se înfășoare în pătură, când, brusc, se întoarse spre Harry.

— Harry, d-ta care cunoști pe oamenii ăștia mai bine de oarece ai trăit mai mult în mijlocul lor, ești sigur de escorta noastră ?

Intrebarea nu surprinse pe secretar.

— Da, Excelență, cu atât mai mult cu cât casta lor și a locuitorilor acestei regiuni nu simpatizează una cu alta. Sunt sigur de ei, Excelență, și...

Dar, se opri, ca și când n'ar fi vrut să spuie ceeace gândea.

Din fericire, Lordul Berdau nu auzise ultimele cuvinte și învelindu-se în pătură îi zise:

— Mulțumesc, Harry, voi căuta să-mi gonesc temerile. Uită-te, te rog, dacă Hamusi a pus de pază vreo sentinelă.

— Tocmai voiam să văd. Excelență. Și eși.

Hamusi, ofițerul indigen care comanda indușilor, pusese într'adevăr o sentinelă la intrarea escavației formată de cele două roce între care se adăpostise caravana.

Făcând rondul, Harry văzu la câțiva pași de cortul vecin pe Ha-Miram cu un felinar în mână.

Când se apropiă de dânsul, păru foarte preocupat de funcționarea felinarului ce ținea în mână.

— *Good night*, Harry, zise el tânărului, mă duc să mă culc, dar d-ta ?

— Și eu, noapte bună.

Și cei doi bărbați intrară în corturile respective.

— Ciudat ! se gândi Harry, ce făcea afară cu felinarul acela aprins ?

Apoi căută să înlăture gândurile, care'l năpădeau și zise viceregelui :

— Sentinela e la postul său, Excelență; totul e în regulă.

După câteva minute toată lumea dormea.

Teama viceregelui era atât de mare încât în această călătorie oficială, el lua precauțiunile ce se iau de obicei într'o țară în plină revoltă.

Dar, prudența sa era binevenită.

După două ore, când toate luminile fură stinse în mica tabără și când toți dormeau adânc, un înspăimântător strigăt de teroare și de ajutor trezi pe toți cei ce dormeau.

Dintr'o săritură, Harry fu afară din cort.

Abia avu timpul să zărească la lumina lunei, la vreo cincisprezece metri în fața sa, pe sentinela trântită la pământ de doi oameni, pe care nu-i cunoștea.

Prima sa mișcare fu să se repeadă în ajutorul lui, strigând :

„Ajutor ! asasinează sentinela !"

Dar avântul său fu brusc oprit de patru mâini robuste, care'l doboarâră, imobilizându-l.

Nici nu putu repeta strigătul de oarece gura îi fu astupată cu o batistă legată strâns.

Indărătul său, atacul se repeta asupra celorlalți călători, cari erau prinși și legați fie în corturi, fie în momentul când încercau să iasă; și după câteva minute o ceată de o sută sau o sută cincizeci de indieni înconjurară pe prizonieri.

Având drept orice îmbrăcăminte tradițională fâșie de

pânză în jurul coapselor, oamenii aceea aveau un aspect sălbatec, care nu promitea nimica bun europenilor.

Când corturile fură doborâte de asediatori, cari puseseră stăpânire și pe cai, acela care părea să fie șeful lor se apropiă de Berdan:

— Excelență, de oarece acesta e titlul care vi se dă, vă rog să credeți că n'aveți a face cu hoți sau banditi: dimpotrivă!

Aceia, cari v'au atacat azi sunt conștienți de gestul lor și împinși de un motiv mai nobil decât acela al furtului sau al asasinatului.

Acel mic discurs răspândi uimirea pe fețele prizonierilor.

Pe când indianul vorbea, lordul Berdan mereu impasibil, continua să'l privească fix.

— Cu acest mic asalt nu facem de cât să începem abia războiul inevitabil între oamenii, cari au pus stăpânire pe țara noastră și noi, care voim să fim liberi.

Pe d-voastră v'am arestat ca pe reprezentantul acelei autorități care pretinde să ne guverneze; dar aceasta nu e tot.

Soarta, care vi se rezervă, n'o cunosc nici eu.

Vă voi conduce la ai noștri și poporul va decide. Vom pleca mâine la răsăritul soarelui.

Pân'atunci puteți dormi, noi vă vom păzi. Am zis!

Lordul Berdau îl făcu să înțeleagă că voia să vorbească și indusul dete ordin să i se scoată călușul de la gură. Și atunci englezul îi vorbi cu cel mai mare sânge rece:

— Tot ce aș putea să vă răspund și tot ce aș putea să vă spun spre a vă dovedi că ați comis o acțiune ineptă și puțin leală, nu le-ați înțelege; deci mă abțin. Tot ce vă cer, pe cuvântul meu de gentilom, e să ne liberați pe mine și pe amicii mei, din legăturile astea.

Indusul făcu o mișcare de uimire.

— Sau, cel puțin să ne scoateți călușele.

— Vă împlinesc ultima cerere, dar nu pot face nimic mai mult.

Și la un semn al șefului lor, paznicii scoaseră călușele la toți prizonierii.

Pe chipul niciunuia nu se citea spaima de a fi în mâinile unor inamici care trebuiau să fie teribili.

Indușii din serviciul lordului Berdan își păstrau acea liniște pe care o dă credința în fatalitate.

Cât pentru europeni, flegma englezească nu lăsa să străbată îngrijorarea lor.

Ha-Miram nu vorbea și sta chircit și nemișcat cu capul pe brațul îndoit.

Toți se culcară.

Trupa inamică se culcă pe pământ, afară de patru, sau cinci, cari se postară de sentinelă cu puștile în mână.

Lordul Berdan, întorcându-se spre Harry, îi zise cu jumătate glas:

— Ce-ți spuneam eu, dragă Harry ?

Suntem pierduți, căci suntem prea departe de orice comunicație spre a încerca o evadare care să permită unuia din noi să se ducă după ajutoare.

— Nu trebuie nici odată să disperăm, Excelență, s'așteptăm să vedem ce vor face inamicii noștri și vom vedea, răspunse foarte liniștit, secretarul.

Atunci cei patru oameni, rezumară într'un cuvânt forța lor de caracter.

— Noapte bună, ziseră viceregele și secretarul.

— Vise frumoase ! răspunseră Ha-Miram și Dobson.

Dovedeau astfel dispretul pentru pericol și calmul în mijlocul atâtor riscuri.

Noaptea trecu în tăcere și fără alte incidente.

A doua zi, caravana se repuse în mișcare și la amiazi ajunseră în valea, în care se găsea satul Minuri.

Populația, femei, bătrâni, copii, așteptau cu nerăbdare reintoarcerea războinicilor lor și îi primi cu urlete de bucurie, și aclamări entuziaste.

In mijlocul satului era o piață, unde fură conduși prizonierii.

Se ridicară două corturi, și în tăcerea generală, șeful vorbi lui Berdan.

— Berdan, iată-te în mâinile noastre împreună cu tovarășii tăi. Ți-am dat dovadă de ce e capabil un popor asuprit, dar asta nu e tot. Sfatul celor cinci va delibera mâine asupra a ceeace vă așteaptă. Vă voi deslega ; și fiindcă sunteți fără arme, nu cred necesar să vă spun că o trupă armată vă păzește și că ar fi zadarnic să încercați o evadare sau o revoltă. Am zis !

Se scoaseră deci legăturile prizonierilor, cari pentru a scăpa de curiozitatea indigenilor, se retraseră în marele cort pregătit pentru dânșii.

Nu puteau face nimic altceva, de cât s'aștepte; și nici unul nu vorbea, fiind preocupat de situația în care se găsea.

Harry se încredea în steaua sa cea bună. Lordul Berdan cu capul între mâini, se gândea ; secretarul stând jos, însemna pe un carnet notele zilnice și Dobson își trecea mereu mâinile lui lungi și uscate prin favoritele blonde.

Ha-Miram se plimba de colo, colo, rotind ochii, supra excitat.

Nu zicea nimica; și atitudinea sa păru atât de surprinzătoare lui Dobson încât aruncă o privire întrebătoare lui

Harry, care se întrerupsese din scris, dar amândoi păstrară pentru sine gândurile de care erau agitați.

Harry Bensard începu iar să scrie și zise în sine, brusc:

— Trebuie să găsim un mijloc. Să-l căutăm!

Ziua trecu și noaptea surprinse pe cei patru oameni făcând.

Harry Bensard își tortura creerul. Dar, nu fu în zadar.

CAPITOLUL II.

Un mesagiu ciudat

Soarele înălțându-se a doua zi, surprinse pe trei tineri întinși la umbra unui mare arbore ale cărui ramuri acoperite de un frunziș des îi apărase în timpul somnului.

Lângă dânșii un aeroplan prevăzut cu toate perfecționările moderne.

Un italian ar fi recunoscut imediat uniforma cercetașilor italieni pe care strălucea o medalie câștigată cu bravură.

— In picioare, mii de pipe! Ce soare minunat! Frumos aproape ca acel din Milano! zise unul din cei trei.

Și sărind în picioare, repară dezordinea unei nopți petrecută sub cerul liber și strânse pătura în care dormise, pregătindu-se să-și facă o tualetă radicală.

Ceilalți doi se sculară și ei.

— Ce tip și Marius ăsta! Totdeauna cel d'întâi la sculare! exclamă al doilea.

— Și totuși, răspunse Marius, noaptea a părut scurtă, dragul meu! Căci soarele merge repede în atra asta! Nu-i așa Jan Bart?

Al treilea, care nu deschisese încă gura, fiind întrebat, râse de exclamația camaradului său și zise celui care era lângă dânsul:

— Auzi, Raimond!

— Se vede că și-a pierdut busola, Marius ăsta, răspunse Raimond, renunțând la propriul lui accent roman ca să imite accentul milanez al lui Marius.

Și trei hohote de râs răsunară în mijlocul din jur.

Raimond Balsan, Marius Colombo, Jan Maria Callega zis Jan Jan Bart, primul, fiul inventatorului Petre Balsan, al doilea mecanic și al treilea elev al Școalei navale, plecaseră cu *Aeroc*-ul, din îndepărtatul Anam, spre a vizita Indiile, după emoționanta lor aventură cu mina rătăcită. Și aterizaseră și dormiseră în regiunea Dekkan din mijlocul șesului ce se întinde la Nord-Est de Nagvpur.

Marius se duse să ia apă dintr'un râuleț din apropiere

şi servindu-se de bucăţi de pânză luate din nacelă procedară câteşi trei la abluţiunile obişnuite de dimineaţă.

— Frumoasă ţară de zburat pe deasupra ei ! observă Raimond. Aici trebue să fie toată lumea fericită.

— Nu se ştie ! obiectă Jan Bart.

— Eu sunt ca Toma necredinciosul ! zise Marius. Nu cred de cât ceeace văd; ba chiar trebuie să şi pipăi, ca să fiu sigur că ochii mei văd bine.

— In definitiv, dragii mei, vom avea în curând prilejul să ne convingem. Acum putem pleca, nu-i aşa.

— Vezi bine !

— Atunci, haidem, mii de pipe !

In câteva minute, articolele de tualetă fură strânse şi puse la locul lor de Raimond şi Jan Bart, pe când Marius făcea cafeaua de dimineaţă.

O băură, apoi se îmbarcară pe *Aeroc*.

Jan Bart, care îndeplinea funcţiunea de observator, se aşeză pe scaunul dinapoi ca să consulte harta în timpul parcursului; pe când Marius se aşeza alături de Raimond, deja instalat la volan.

Aeroc-ul se înalţă în văzduhul limpede, luând direcţia spre nord.

Voiau să pătrundă în inima acelui Industan atât de frumos, care-i atrăgea prin noutatea sa.

Aeroc-ul zbură cu mare viteză pe deasupra Statului Nizam; şi erau la o mare altitudine deasupra munţilor masivului Dekkan, când Marius, care pân'atunci nu vorbise, fiind preocupat cu verificarea contorului de ulei al motorului şi cu contemplarea frumosului peisaj ce se desfăşura sub ei, exclamă brusc, întorcându-se spre Jan Bart care scria.

— A ! la naiba ! începe să-mi fie foame.

— Şi mie.

— Bine, flămânzilor, zise Raimond, întrerupând ascensiunea. Să mergem la *„bufet“ !*

— Orvieto ! Cinci minute oprire !

Poftiţi, domnilor, jos din vagoane !

Şi după această glumă, scoborâ *Aeroc*-ul uşor deasupra munţilor pe culmea cărora un platou natural oferea un minunat teren de aterizare.

In câteva minute, după ce fură pe pământ, preparară lejunul.

Desfăcură cutiile de conserve; şi în faţa acelei mâncări ce nu mai varia de atâta timp, Marius, care trebuia totdeauna să spuie ceva, nu se putu opri să nu exclame:

— Ce monotonie !

Nu e nici un vânat prin părţile astea !

— Nu vorbi aşa de repede, dragul meu, Nu vezi nimic ?

Și Jan Bart îi arăta pe cer un mic punct negru care se mărea din ce înce.

— Mii de pipe, parc'ar fi un porumbel.

Și dintr'o săritură alergă la nacela *Aeroc*-ului ca să-și ia carabine.

— Nu te mai osteni, strigă Raimond. L'am și ochit !

Într'adevăr, îndrepta arma în direcția păsării, care părea că încearca să se orienteze.

Când îl ochi bine, Raimond apăsă pe trăgaci, reținându-și răsuflarea, și-o detunătură puternică răsună.

Câteva pene zburară în văzduh și sămanul porumbel căzu mort, la câțiva metri de cercetași.

Se repeziră să ia de jos grațioasa pasăre.

— A ! exclamă Raimond, dar e un porumbel călător !

Recunosc rassa și căută la coadă micul tub în care se închid mesagiile.

Scoase un strigăt.

— Dar, ie o hârtie înăuntru.

— Citește repede.

Raimond desfăcu foița subțire pe care erau scrise câteva cuvinte în englezește.

— Citește tu, care poți înțelege ! zise el întinzând-i lui Jan Bart.

Tânărul luă foița și citi :

— *Help !... danger* 240 NGL by 78 ELT.

— A ! înțeleg, exclamă el. Inseamnă: Ajutor... Pericol 24 lungitudine nord 78 latitudine est.

— Sunt oameni în primejdie. Să zburăm în ajutorul lor, Raimond aprobă !

Să mâncăm repede și să pornim !

— Dar porumbelul ? întrebă Marius.

— La prima oprire, îl vom frige, zise Jan Bart. Acum, haidem !

Masa fu repede terminată pe când Jan Bart consulta harta.

— Dar suntem foarte aproape ! Numai cu două grade de latitudine spre stânga. In mai puțin de două ore îi putem găsi.

Să ne înarmăm ca să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

După ce totul fu pus la loc, Jan Bart se așează lângă Raimond cu harta în mână, iar Marius înapoi, observa.

Erau deprinși să se orienteze repede; și *Aeroc*-ul fu lansat în direcția arătată în misteriosul mesaj al porumbelului călător.

CAPITOLU III.

Ideea lui Harry Bensard

Cererea de ajutor venea, bineînțeles, dela caravana lordului Berdan.

În ce mod?

Ingeniosul secretar, bătându-și capul ca să găsească un mod de salvare nu găsi de cât două posibilități:

Sau să iasă din cercul inamicilor, încercând să-i atace, și era dificil fiind supraveghiați de aproape, sau să recurgă la un ajutor din afară, prevenind pe prieteni să vie să-i scape.

O idee, care i se păru bună, îi încolți în minte.

Rupse o foiță di ncărticica de țigări, — căci obiectele personale le fuseseră lăsate, — și punând-o pe portofoliu, scrise câteva cuvinte la lumina unui felinar, pe care un indus îl adusese în cort.

După câteva minute, prizonierii se culcară și felinarul fu stins.

Orice zgomot de afară încetase.

Doar glasul câtorva oameni din jurul corturilor turbura marea tăcere din jur.

Când Harry se încredință că tovarășii săi, învinși de oboseală, dormeau, se riscă să se scoale și, căutând să nu facă vreun zgomot, se îndreptă spre intrarea cortului.

Sentinela, care-i păzea, era la câțiva metri numai. El ridică pânza și privi, așteptând ca vreo împrejurare să atragă pe indus, ceva mai departe

Într'adevăr, puțin după aceea, acesta făcu câțiva pași spre stânga, servind în mod inconscient planurile lui Bensard, care voia să se ducă spre dreapta.

Avea un scop bine definit.

In dreapta, între cortul lor și acela al celorlalți prizonieri, erau bagajele caravanei, printre care și o colivie cu gratii.

El se duse repede, deschise colivia și luă unul din porumbeii ce se aflau în ea.

Strângând pasărea la piept, se întoarse repede și abia avu timpul să intre sub cort, căci sentinela care auzise zgomotul, venea repede spre prizonieri.

Dar când aceasta ridică perdeaua și privi în jur la lumina felinarului ce adusese, nu văzu nimic anormal.

Toți păreau că dorm adânc.

Dacă s'ar fi înapoiat după câteva minute, ar fi văzut pe Harry punând biletelul pe care'l scrisese mai înainte în tubul dela coada porumbelului.

Când termină, voi să dea drumul păsării, dar nu putu, căci gardianul bănuitor se postase la intrarea cortului.

Trebuind s'aștepte zorile, legă porumbelul alături de dânsul și se culcă să doarmă.

Când se făcu ziuă, în sat se produse o mișcare febrilă și prizonierii se treziră.

Sentinela deschise cortul și șeful inamic intră.

— Peste câteva ore se va întruni Sfatul celor cinci; până atunci sunteți liberi să luați aer, fără să eșiți însă din raza sentinelelor, care de altminteri vă vor supraveghia de aproape, având ordin să tragă la cea mai mică încercare de evadare. Și zicând acestea, se depărtă.

Când șeful dispăru, secretarul se repezi la ușa cortului și deschizând mâna dete drumul porumbelului. Acesta se înălță drept pe cer și dispăru îndărătul munților, care dominau valea.

Lordul Berdan și Dobson, care văzuseră gestul, avură o expresie de profundă uimire; și Dobson voia tocmai să informeze pe Ha-Miram, care sta într'un colț cu capul în mâini, când secretarul, punându-și repede degetul pe buze, îi făcu semn să tacă, zicându-i:

— Vreți să facem un tur, D-le Dobson? Inainte de a se hotărî soarta noastră, puțin aer n'o să ne facă rău.

Și eși primul.

Viceregele și Dobson îl urmară și se văzură îndată înconjurați de patru oameni, însărcinați să le spioneze cele mai mici gesturi.

Nu puteau deci să-și vorbească.

Puțin după aceea întorcându-se în cort, văzură că Ha-Miram, care nu se mișcase din colțul său, nota ceva într'un carnet.

Lord Berdan se apropiă de Harry și îi spuse încet.

— Ce-ai făcut adineaori?

— Singurul lucru, care ne poate salva, Excelență! Porumbelul ducea un mesaj pentru prietenii noștri.

— Admirabil băiat! și viceregele îi luă mâinile.

Dacă eșim de-aci, vii, vei avea o răsplată demnă de fapta dumitale.

Ha-Miram ridicase capul, auzindu-i vorbind; iar ei prinzând de veste tăcură.

Dimineața trecu în așteptare.

Nu-și făceau nici o aluzie asupra hotărârei ce-ar fi luat Sfatul celor cinci.

Indigenii de pretutindeni erau agitați de o mare mișcare în favoarea unei libertăți absolute, care, după dânșii trebuia să-i scape de toate relele actuale.

Punând mâna pe acela, care reprezenta pentru ei tirania, aveau să profite de prilejul ce li se oferea.

Lordul Berdan înțelegea că răspunderea ce-și luase prin titlul său, recădea și asupra tovarășilor săi. Și deși aceștia se

expuseseră de bună voie, el nu înțelegea să-i facă să îndure aceeași soartă cu dânsul.

Voia să ceară Sfatului celor cinci, ca spre a expia presupusele vini ale guvernului străin să-l aleagă pe el singur, reprezentantul acestuia, lăsând pe ceilalți liberi.

Toate capetele erau frământate de gânduri.

Ha-Miram nu vorbea ; Dobson se gândea la acei pe cari îi lăsa în urma sa. la durerea familiei sale.

Lord Berdan persista în ideea de a se sacrifica singur; iar Bensard, cu nevăsarea și încrederea tinerească, avea convingerea că vor scăpa.

In celălalt cort nici o disperare. Primind cu filosofie cele întâmplate, oamenii escortei sperau să iasă din încurcătură cât mai ușor posibil.

Și, deodată răsună un violent tam-tam, care anunță sosirea șefului celor cinci.

CAPITOLUL IV.

Sfatul celor Cinci

In mijlocul pieței centrale, la câțiva metri de corturile prizonierilor, trebuia să se instaleze tribunalul, care avea să judece pe lordul Berdan și suita sa.

Câteva scaune făcute din lemnul unor enorme trunchiuri de arbori fuseseră pregătite pentru cei cinci judecători.

Doi splendizi elefanți fuseseră aduși în piață și stând pe picioarele îndoite, cu trompa întinsă și nemișcați ca niște statui de piatră, simbolizau, cu liniștea lor maiestoasă, nu obișnuita lor utilitate domestică, ci calmul necesar acelora, cari trebuiau să judece.

Alături de fiecare din ei, un indus îmbrăcat în culori violente, părea învestit cu atribuiți speciale, judecând după splendoarea costumului său.

Intreaga populație se grupă în jurul tribunalului; stând în semi-cerc, și păreau c'așteaptă cu nerăbdare începutul importantei ceremonii.

Când totul fu gata, prizonierii fură conduși în acel semi-cerc.

Sfatul celor Cinci trebuia să se întrunească de două ori. Prima oară spre a judeca pe europeni, iar a doua oară spre a decide soarta indușilor.

Astfel desbaterile începură. de față fiind viceregele, secretarul și Dobson.

Ha-Miram, fiind indus, trecea în a doua ședință.

Când cei cinci induși cu barba albă și cu aspectul venerabil, luară loc, șeful care capturase caravana, îndeplini mi-

siunea de procuror general și își începu rechizitoriul. Acesta nu fu de cât un nou îndemn la revoltă împotriva autorității străinilor, cari veniseră, spunea el, să le aducă viciile civilizației în schimbul libertății și bogăției lor.

Cu murmure frecuente, populația își exprima aprobarea.

Când discursul se termină, președintele consiliului acordă câteva minute de repaos; apoi, la rândul său, vorbi cu glas hotărât, fără ezitări.

— Acuzația e făcută și nu putem nici s'adăogăm, nici să retragem ceva. Nu putem autoriza pe inamici să-și caute mijloace de apărare pe care noi nu le-o recunoaștem.

Când sentința va fi pronunțată, șeful lor va putea vorbi, dar nu mai 'nainte.

Consiliul va delibera câteva minute asupra hotărârei de laut.

După un scurt conciliabul cu jumătate voce, șeful care făcea pe acuzator zise :

— Măsura ce se va lua, trebuie să fie energică spre a tăia răul din rădăcină. In numele poporului, eu cer să se aplice pedeapsa cu moartea acestor trei oameni și ea să fie pusă în execuție fără să se mai observe vechiul obicei al *Amunai*-ului.

Primele cuvinte fură primite în mod favorabil; ultimele uimiră atât mulțimea cât și pe judecători, provocând protestări violente.

Președintele celor Cinci se sculă și zise:

— Poporul reclama ceremonia *Amunai* și o va avea.

Răsvrătirea noastră e motivată de dorința de a păstra tradiițile noastre împreună cu libertatea noastră, trebuie deci să le respectăm.

Amunai-ul a fost totdeauna expresia voinței populare; se va face conform tradiției; cei trei prizonieri vor pieri așa cum s'a hotărât. Animalul sacru care trebuie să-i execute e aci; și recipientul a fost spălat azi dimineață în apa fluviului, spre a primi sângele lor.

Cei trei albi înțeleseseră îndată ce moarte grozavă li se pregătea. Și pe când se duceau să ia pe copilul care trebuia să oficieze ceremonia Amunai-ului, ei se îmbrățișară frățește ca să-și dea curaj.

O fetiță de doisprezece ani înaintă spre tribunalul celor cinci.

In mâini ea ținea o păsărică cu penele multicolore, care se zbătea zadarnic să scape.

Ajungând în fața judecătorilor, fata se întinse pe jos și sărută pământul de trei ori, pe când poporul urla

— Hu-il ! Hu-il ! Hu-il !

Apoi fetita se ridică și vorbi.

— Amunai, spune dacă spiritele au vorbit bine și dacă zeii sunt cu noi.

Indușii ascultând cu religiozitate mica voce, rămâneau prosternați.

Atunci, copila, luând un ac ascuțit pe care'l avea implântat în păr, îl înfipse cu cruzime în ochii păsăricei pe care o ținea strânsă în mână.

Biata păsărică scoase un mic strigăt; fetița o asvârli în aer, strigând cu glas strident.

— Dacă zbori fără să cazi peste noi, zeii sunt cu noi!

Și se prosternă ca și ceilalți.

Prizonierii ridicară ochii, dar o, minune!... Nu văzură pe cerul azurat mica păsărică, ci o imensă pasăre cu aripile larg deschise, care zbura în spre ei.

Un strigăt de bucurie era să le scape de pe buze, dar se abținură.

Inamicii prosternați nu văzuseră nimic. La vreo cincizeci de metri, *Aeroc*-ul cu cei trei cercetași sosea la timp spre a-i salva.

Cei trei oameni înțeleseseră că, acolo sus, se căuta mijlocul de a proceda la eliberarea lor.

Și într'adevăr, colo sus, hotărârea fu repede luată. Numai gardienii erau înarmați și erau zece. Trebuiau să fie primii scoși din luptă.

Atunci se petrecu ceva fulgerător.

In mai puțin de o secundă, *Aeroc*-ul ateriza la câțiva pași de Consiliu, cu ușurința unei adevărate păsări, și înainte ca indușii să se fi ridicat din prosternarea lor, cei trei cercetași, sărind din nacelă, ucideau pe cei zece gardieni, cu câteva focuri trase de la mică distanță.

Atacul fulgerător terorizâ pe indigeni, dar Marius nu le lăsă timpul să-și revie din zăpăceală.

— Așteptați puțin, maimuțoilor!

Sprinten ca o maimuță, se repezi la lada cu muniții luă două granate de mână și arătându-le indigenilor, le spuse, deși știa că nu-l puteau înțelege:

— Iată ce vă așteaptă, dacă nu vă cărați de-aci imediat!

Și, cu un gest sigur asvârli o granată asupra unei case. Construcția zbură în mii de bucățele. Gestul acesta fu de ajuns.

Indușii, pe cari o civilizare progresivă îi învățase ce înseamnă puterea de distrugere a bombelor, nu rămaseră mult în poziția în care se găseau.

Fugiră repede, scotând strigăte grozave.

Pe când Marius continua să-i amenințe, Raimond se întoarse adresându-se prizonierilor:

— Englezi?

— Da domnule, răspunse lordul Berdan în italieneşte

— Trăiască dar aliaţii ! strigă Raimond. Să ne îmbarcăm, aparatul vă poate transporta pe toţi, căci e destul de solid.

Raimond îşi luă locul obişnuit şi Berdan se aşeză alături de dânsul pe când Jan Bart se rezimă de picioarele vice-regelui.

În partea din apoi, Marius făcu loc lui Dobson şi lui Harry, aşezându-se între ei.

În momentul în care Raimond voia să decoleze, lordul Berdan scoase un strigăt:

Ha-Miram ! Unde e ?

Dar, în zadar se uitară în toate părţile, nu-l văzură.

Singuri, în piaţa golită de locuitori, călăreţii caravanei vice-regelui puseră mâna pe armele asvârlite şi pe cai, cari se găseau acolo.

Văzându-i lordul Berdan strigă :

— Dumnezeu să vă scape ! Veniţi la Delhi unde vă voi aştepta !

Aeroc-ul, cu tot suplimentul său de încărcătură se avântă în văzduh. După câteva minute era deasupra munţilor Bandela-Kand, în direcţia Nordului.

Raimond, fără să dea drumul volanului, se întoarse spre vecinul său. Lordul Berdan, care aşteptase această mişcare, zise cu lacrimile în ochi :

— Tinere, ne-aţi salvat de la o moarte sigură, nu ştiu cum să vă mulţumesc, nu vom putea niciodată să vă exprimăm toată recunoştinţa noastră.

Pe când lordul strângea mâinile celor doi cercetaşi, cari şedeau lângă dânsul, Marius schimba viguroase „shake-hands" (strângeri de mână) cu Dobson şi cu Harry.

— Dar, dacă nu mă înşel, zise lordul, purtaţi uniforma cercetaşilor...

— din Italia ? Da ! întrerupse Jan Bart şi îi spuse numele lor.

— La rândul nostru, răspunse Harry Bensard, încercând şi el să se exprime, — de altminteri destul de bine, — în italieneşte, iată numele noastre :

Lordul Berdan, vice-regele Indiilor, domnul Dobson şi servitorul dv., Harry Bensard.

Cei trei cercetaşi păreau extraordinar de surprinşi, ceeace făcu pe vice rege să surâdă.

— Mii de pipe ! Maestate, pe viaţă şi pe moarte ! Şi milanezul îi întinse mâinile.

Şi pe când reprezentantul Împăratului tuturor Indiilor şi micul cercetaş pecetluiau un pact de amiciţie, Raimond, încă uimit, întrebă :

— Dar atunci, Excelență, ce s'a întâmplat ?

Întrebarea avu darul să impresioneze mult pe lordul Berdan. Ezită un moment.

Trebuia să confirme ceeace știa de atâta vreme și fusese confirmat de ultimele evenimente ?

— La primul nostru popas, vă voi povesti totul. Nu pot vorbi cât timp nu voi fi cu totul liniștit ; lăsați-mă să mă repauzez încă puțin și veți afla.

Convorbirea se opri aci și cercetașii îi respectară durerea.

Dar, Raimond, care privea harta îi spuse iarăși :

— Zburăm spre Delhi, nu-i așa ?

Dar nu vom face zborul într'o singură etapă ; dacă vreți ne vom scoborî în munți, unde se găsește orășelul Gonativer.

— Comandați dv. noi ne vom supune, răspunse vice-regele.

După ce zburâ câteva ore, *Aeroc*-ul ateriză ușor pe munțele luminat de soarele de la amiazi.

Voiajorii scoborîră.

Și între salvatori și salvați se schimbară iarăși cuvinte de mulțumire și strângeri de mână afectuoase.

— Vom vorbi la masă, zise Marius, ca să puie capăt mișcării.

Și se apucă să pregătească mâncarea ajutat de Jan Bart, pe când Raimond inspecta motorul.

O cutie de *pressed-beef* (carne comprimată) și biscoturi muiate în apă cu puțin rachiu fu toată mâncarea. Le era foame.

— Nimic nu face mai multă foame ca aventurile, zise Raimond.

Și după primele înghițituri, vorbiră.

Lord Berdan începu :

— Dragii mei prieteni, dacă adineaori, Harry m'a prezentat ca pe vice-regele acestei țări, vă rog să nu mă considerați altfel decât ca pe un nenorocit, care vă e nespus de recunoscător ; dar, mai întâi, dați-mi voie să vă întreb un lucru : Cum se face că erați atât de aproape ?

— Numai mulțumită îndemânării lui Raimond, care a doborât porumbelul ce purta biletul dv., — răspunse Jan Bart, — porumbelul pe care-l vom frige chiar acum.

Lordul Berdan se sculă și strânse mâinele lui Harry.

— Datorăm salvarea noastră și prezenței d-tale de spirit, Harry. Inc'o dată, îți mulțumesc.

Dar, iată nenorocita noastră poveste :

Amicii mei, ați salvat pe trei reprezentanți ai guvernului englez cari se duceau să aducă acestor populații salutul nou lui lor suveran.

Da, fiindcă sinceritatea e de rigoare în cazuri ca acesta

de față, trebuie să vă mărturisesc, că acest atentat constitue începutul unei răsvrătiri a poporului indian împotriva regelui nostru.

Dac'ați fi sosit cu câteva minute mai târziu, eram morți.

Știrea s'ar fi răspândit în imperiu, deslănțuind o răscoală generală ; și frumoasa noastră Mare Britanie s'ar fi văzut în scurt timp, lipsită de marea sa colonie.

Mulțumită dv., eșim din acest prim atac ; dar vom avea de înfruntat altele mult mai grave ; astfel că la mulțumirile noastre mai adaog și o rugăciune.

Cercetași italieni, vreiț să ne ajutați să înlăturăm pericolul de față și să înăbușim revolta ? Spuneți, vreți ?

Cei trei tineri se simțiră emoționați. Instinctiv, se sculaseră în picioare.

Ei întinseră în acelaș timp mâinile și spuseră cu energie :

— Suntem cu dv. !

O viguroasă strângere de mână sigilă pactul.

După câteva clipe de tăcere, lordul Berdan reluă :

— La Delhi, nu e mai puțin puternică decât la sate, dar mai ușor de înăbușit mulțumită forțelor polițienești de care dispunem.

Intorcându-ne, vom găsi o populație în plină efervescență, în așteptarea unui eveniment ce trebuia să se întâmple în cursul turneului nostru de inspecție.

E în joc viața noastră.

— Excelență, declară Marius, ceeace a fost promis rămâne sfânt.

Brațele noastre sunt la dispoziția d-voastră și, mii de pipe, vă promit că vom ști să ne servim de ele !

Acea exclamație atât de exuberantă făcu să zâmbească pe acei europeni pierduți în mijlocul unei țări indiene.

O nouă energie și un nou curaj se strecurară în sufletul acelor fii ai Marei Britanii cărora cercetașii le comunicau tinerescu lor entuziasm pentru aventura necunoscută.

Această aventură avea să fie extraordinar de emoționantă și plină de peripeții neașteptate.

CAPITOLUL V

La Delhi

Aeroc-ul zbură cu repeziciune ; și seara, după ce trecură pe deasupra munților cari mărginesc valea Gangelui, cei șase călători ajunseră deasupra orașului Delhi.

Capitala Indiei, strălucind de mii de lumini, prezinta aspectul unui oraș important.

Aeroc-ul, care avea farurile stinse, putea trece neobservat pe deasupra orașului.

— Unde aterizăm ? întrebă Raimond.

— In grădina palatului.... ceva mai spre stânga ! Vezi parcul acela, la dreapta ?

— Da.

— Ei bine, acolo e ; nu ne va vedea nimeni și avem mai multe probabilități să putem face ceva bun.

Raimond execută ordinul lordului Berdan. Ajuns deasupra parcului, stinse motorul și aparatul, se lăsă ușor și fără zgomot pe pajiștea verde care înconjura palatul regal.

Pe când călătorii scoborau din nacelă o voce strigă :

— Cine e ? Stai !

Și în umbra parcului, aviatorii zăriră un soldat englez care-i lua la ochi.

— *Be quiet* Freddy (liniște Frederic) zise Harry Bensard.

Sentinela, speriată, lăsă arma în jos.

Lordul Berdan dete ordinele necesare.

— Vom trimite patru oameni ca să păzească aparatul ; să intrăm în palat.

După câteva minute, lăsând Aeroc-ul sub paza a patru soldați înarmați, cercetașii intrau cu viceregele în studio-ul acestuia.

Dobson și Harry îi așteptau, în tovărășia altui personaj, înalt cu părul alb.

— Domnul Boun, ministrul palatului, prezentă vice-regele.

Aveți cuvântul, d-le Boun, spuneți ce s'a întâmplat în absența noastră.

Ministrul palatului ezită un moment, uitându-se la noii veniți.

— O ! puteți vorbi ! zise Berdan, sunt prieteni și apoi, ne-au salvat viața.

Cu flegma naturală a rassei sale, Boun povesti cu voce calmă :

— La câteva zile după plecarea dv., Excelență, a început să se manifeste o oarecare fierbere în oraș. După raporturile agenților noștri veți vedea că cluburile conspiratorilor au început să se agite. Și unele cuvinte surprinse între ei ne-au făcut să fim foarte îngrijorați cu privire la călătoria dv. deoarece ei vorbeau de turburări mult mai pronunțate pe la sate. Am urmat ordinele dv. : să nu precipităm lucrurile și să închidem ochii, fiind totuși totdeauna în gardă. Acum că sunteți aci, vă voi ruga să-mi spuneți ce atitudine să luăm în caz când anumite fapte s'ar mai repeta.

Și Boun făcu un salut adânc.

Viceregele luă cuvântul :

— Mâine dimineață vă voi da ordine complimentare, dar

până'atunci nu slăbiți paza și nu vorbiți de întoarcerea mea.

Și cu un gest îl concedie.

Când acesta fu plecat, se gândi la salvatorii săi și zise :

— Pentru noaptea asta, nu văd nimic de făcut, care să fie de folos ; astfel cred că cel mai bun lucru e să ne repauzăm. Și întorcându-se la Bensard :

— Harry, vei da amicilor noștri camera cea mai apropiată de a mea ; bănuesc că nu vor să se despartă nici chiar pentru o noapte ; dă, te rog, ordinele necesare, ca să se instaleze trei paturi.

Și adresându-se băeților :

— *Areoc*-ul nu riscă nimic în noaptea asta de oarece e bine păzit; mâine dimineață, la șapte, vă dau întâlnire aci, în cabinetul meu, spre a hotărî asupra celor ce avem de făcut.

— Noapte bună, amicii mei.

— Noapte bună, Excelență ! răspunseră, în cor, cei trei tineri, după ce strânseră mâna vice-regelui și se retraseră, precedați de secretar.

Puțin după aceea se pregăteau să petreacă o noapte cum de mult nu mai gustaseră, în camera în care fuseseră instalate trei paturi.

—Cred, zise Marius, văzându-se între cearceafurile de o albeață imaculată, că o s'avem de furcă în țara asta ! Dar, pe cinstea mea, mie'mi place englezul ăsta.

Trăiască deci, alianța italo-engleză !

Cei trei amici, urându-și noapte bună, se lungiră cu satisfacție în paturile moi, în care-i aștepta un repaos bine meritat.

In marele și tăcutul palat, totul părea adormit când orologiul sună ora douăzeci și trei și jumătate.

Dar, noaptea n'avea să treacă atât de liniștită cum operaseră cei trei cercetași.

La miezul nopții Marius care rumega în minte nenumărate planuri de luptă, începuse să adoarmă, când un zgomot ciudat îl făcu să fie atent.

La câțiva metri de dânsul, în zid, o răcâitură aproape imperciptibilă, dar suficientă ca să atragă atenția unui spirit totdeauna gata să prindă ceeace părea extraordinar, îi atrase atenția.

Brusc, se ridică în pat și cu inima bătând cu putere, ascultă. Zgomotul creștea. Răceala devenea o scârțâitură surdă. Venea dintr'un cămin mare, ce se găsea în cameră. Cât putu mai încet, cercetașul, se dete jos din pat și se apropiă în vârful picioarelor de cămin. Cu cât se apropia, cu atât zgomotul părea mai deslușit era un fel de scârțâitură ca aceea a ferăstrăului pe lemn, întreruptă din când în când de mici lovituri ca de ciocan. In cămin zgomotul era mai tare, și crezând că

zgomotul venea deacolo, Marius îngenuchiă și examină coșul lung și îngust. Dar, nu era nimic acolo. Sus de tot se zărea un mic patrat de cer albastru și înstelat.

Din ce în ce mai intrigat, Marius stete s'asculte. In fiecare minut zgomotul se mărea ; când, deodată, câteva bucăți de moloz căzură în cămin.

Zgomotul încetă. Atunci, cercetașul văzu la vre-un metru dela pământ, un lung baston de fier, străbătând zidul și eșind în coșul căminului. Acela, sau aceia cari făceau această operație, se opriseră desigur nemai întâmpinând nici o rezistență.

Marius își zise atunci, că trebuia să ia o hotărîre.

Deșteptă încet pe prietenii săi și le povesti cele întâmplate, arătându-le ceeace văzuse.

— Dar, nu putem sta trezi câteșitrei ca să păzim un coș și nici nu putem adormi și lăsa pe indivizii ăștia să-și facă mendrele.

Deci, dacă vreți, propun să veghem, pe rând, câte o oră fiecare. Eu încep. Vă convine ?

— Foarte bună idee ! aprobă Raimond.

Eu dorm tun până ce mă vei trezi.

— Și eu voi aștepta rândul meu, adăogă Jan Bart.

Și Marius, luându-și o cuvertură în spate, se puse să păzească misteriosul cămin.

Câteva minute nu se petrecu nimic anormal ; dar puțin după aceea, lucrul începu și mai sârguitor.

Desigur, zidul era tare și nu trebuiau să facă prea mult zgomot, așa că operația misteriosilor lucrători era lungă.

Trecu toată noaptea fără ca lucrul să fi înaintat prea mult.

Când Jan Bart își termină rândul erau orele șase și jumătate și câteși trei se pregătiră să se ducă la întâlnirea dată de vice-rege.

Sunară ca să vie servitorul, pus la dispoziția lor și să-i introducă la vice-rege ; și, în fața acestuia, Marius, pretextă că nu era încă gata. Rămase deci singur, după ce spuse camarazilor săi că va veni numai de cât după dânșii.

Vice-regele sta la birou, dictând câteva ordine, secretarului său.

Raimond, după schimbul de saluturi, zise :

— Excelență, astă-noapte s'a petrecut un fapt pe care trebuie să vi-l semnalăm. Și povesti descoperirea lui Marius.

Pe figura reprezentantului regelui Angliei trecu de o dată o expresie de teroare, dar cercetașul continuă :

— E necesar să lăsăm să se creadă că încăperea e tot neocupată și să punem acolo zi și noapte o sentinelă destoinică și sigură. Nu trebuie să precipităm lucrurile ; când vom fi

sigur de ceeace se petrece și vom vedea pericolul în față, vom intra în acțiune, dar numai atunci.

— Ai dreptate, amicul meu, răspunse vice-regele, sculându-se brusc, și voi face așa cum spuneți.

Harry, pe cine putem pune ca sentinelă sigură ?

— Nu văd de cât pe Freddy, Excelență ; și pentru a-l înlocui noaptea ofer serviciile mele.

— Mulțumesc, dragul meu Harry ; recunoștința mea pentru d-ta crește pe zi ce trece.

Primesc ajutorul d-tale desinteresat, după cum primesc pe al salvatorilor noștri. Dă ordinele necesare pentruca Freddy să fie la dispoziția noastră.

— Excelență, mă voi duce să previu pe ofițerul picheтului pentruca Freddy să fie scutit de orice serviciu și să rămâie aci în permanență, la ordinele dv.

— Bine. Du-te.

Tânărul eși.

Peste puțin, Freddy, soldatul care făcea de gardă, în parc, la sosirea *Aeroc*-ului, se instală în camera unde în noaptea precedentă se culcaseră cei trei cercetași.

Marius intră tocmai atunci în studio-ul vice-regelui.

— Salut, Excelență ! zise el, întinzându-i cu voioșie mâna.

— Salut, minunatule detectiv ! răspunse Berdan, strângându-i-o cu putere.

— Sunt la ordinele dv., Excelență.

Știți cele ce s'au petrecut. Aștept instrucțiile dv.

— Sunt de părere, zise Jan Bart ; care nu vorbise încă pân'atunci, — că nu putem întreprinde nimic, înainte de a avea vreo indicație precisă. Astfel, v'aș ruga să ne dați toate informațiile luate de agenți și să le studiăm bine, înainte de a lua vreo măsură.

— Mii de pipe ! Dar, ai dreptate, zise milanezul.

Și vice-regele aprobă.

— Raportul lui Boun, da ! Luați loc, sunteți la dv. acasă.

Dar, Marius nu terminase ; și întorcându-se la Jan Bart :

—Pe când tu și cu Raimond vă veți uita la acele hârtii, eu mă voi duce să-mi mai desmorțesc picioarele ; și mă voi înapoia peste o oră sau două.

Apoi, fără să mai spuie ceva, eși.

— Trebuie să aibă vreo idee în cap, observă Raimond.

Și cei doi tineri cerură explicații asupra raporturilor polițienești pe care le aveau sub ochi.

CAPITOLUL VI

In templul indus

Marius eşi, trecând prin coridoarele palatului cu mâinile în buzunare. Cercetător şi curios, se plimbă în sus şi'n jos prin toate etajele splendidului edificiu, încercând să găsească zidul în care era coşul camerei în care dormiseră.

După ce căută îndelung, pătrunse într'o cameră întunecoasă, situată lângă bucătării, şi unde era o grămadă de cărbuni.

După cât se părea ea era prelungirea faimosului zid, şi deoarece această încăpere se găsea la parter, trebuia să caute începutul misterioasei lucrări descoperite de dânsul.

Când intră în cămară, eşea deacolo un indian. Omul n'avea înfăţişarea unui lucrător şi văzându-l eşind de acolo, fără ca hainele să-i fie murdărite de cărbuni, lucrul i se păru suspect cercetaşului.

Nu cumva sosirea sa, îl deranjase ?

Instinctiv şi fără să prevadă consecinţele, urmă pe individ, după ce se încredinţă, că avea la îndemână credinciosul *browning*, în buzunarul hainei.

Omul părăsi palatul printr'o uşiţă care da în parc, străbătu o parte din aceasta şi eşi repede pe o portiţă care se deschidea în stradă. Sentinela nu făcuse nici o mişcare spre a-l opri.

La rândul său, Marius eşi din parc.

Regăsi pe indian, care mergea cu paşi mari pe o stradă îmitrofă şi voi să-l urmărească, fără să fie observat.

După vreo sută de metri, omul, întorcându-se şi nevăzând nimic suspect, îşi încetini mersul.

Lăsă strada principală şi intră într'o mică ulicioară întunecoasă, unde, după puţin timp, ajunse în faţa unui mic templu indian, în care intră.

Marius, care-l urmărea de la câţiva metri, se strecură repede înăuntru, ascunzându-se într'un colţ.

Omul se oprise lângă o coloană, unde, înăuntrul unei firide săpată la înălţimea unui om, era aşezat un mic zeu cu trei capete.

Incredinţându-se că era singur, indusul, dete la o parte satueta şi apucând un inel care era înăuntru, trase cu violenţă de trei ori, apoi puse statueta la loc.

Şi Marius fu martorul unui fapt ciudat. In stânga, un altar de lemn pictat, se învârti încet în loc, lăsând să se vadă o deschizătură destul de largă cu o scară. Indusul se îndreptă repede într'acolo şi scoborî scările cu pas hotărît, pe când deasupra lui, altarul, îşi relua încet, locul normal, redând locului sacru aspectul de liniştită singurătate.

Marius rămase un moment nedumerit neștiind ce să facă și raționă astfel :

— Marius, dragul meu, instinctul te-a împins să urmărești pe omul ăsta și să vezi toate astea : trebuie să te oprești ?

Nu !

Și fără a mai sta la gânduri, își puse în minte să urmărească pe individ și mai departe.

Se uită să vadă dacă *browning*-ul era bine încărcat, apoi se apropiă de statuetă. Repetă gesturile făcute de indian și așteptă.

Altarul se învârti în loc. Cercetașul înaintă cu hotărîre. O gaură neagră, largă cât să poată trece doi oameni, se deschise înaintea lui. Fără a ezita cu browning-ul în mână, intră. Dar, abia scoborî câteva trepte și auzi altarul învârtindu-se și acoperind deschizătura. Continuă să scoboare nu fără oarecare strângere de inimă. Scara era întunecoasă. Deodată, percepu un zgomot slab de voci de desubt. Cu obișnuita lui îndrăsneală se gândi :

— Ce o fi, o fi ! Și merse înainte.

Scara se opri brusc, în fața ei era un labirint de coridoare întunecoase. In vârful picioarelor se îndreptă spre partea de unde auzise vocile, când, la întorsătura unui coridor lung, văzu grămădit jos un corp omenesc absolut nemișcat.

Se dete înapoi ; dar, deodată înțelese : omul care sta așa cu capul plecat și mâinile întoarse la spate, era un fackir în extaz.

Omul nu se mișcase și Marius deabia îi distingea un colț din obrazul voalat până la ochi.

O idee trecu deodată prin mintea micului milanez. Punând browning-ul în buzunar, scoase o frânghioară lungă pe care, din precauțiune, o purta totdeauna la dânsul și sărind asupra omului prosternat îl imobiliză cu o mână pe când cu ceailaltă îi vâra o batistă în gură.

Acel atac fulgerător se făcu fără zgomot ; apoi desbrăcă pe fagir și se înfășură în tunica lui.

Peste câteva secunde omul, în imposibilitate de a cere vreun ajutor fu ascuns într'un colț întunecos, pe când Marius, cu vălul bine înfășurat în jurul obrazului și cu greoiul turban de lână părea un adevărat indian.

După ce se transformă astfel, înaintă încet spre fundul coridorului și ajunse aproape de sala din care eșea un zgomot de voci.

Intr'o sală vastă luminată de o lampă fumegândă, între un grup de șapte sau opt indusi din clasa de jos, erau trei oameni îmbrăcați europenește.

Marius, care era acum foarte aproape putea să le spio-

neze cele mai mici gesturi și să le audă cuvintele. Dar, vai, acest ultim mijloc de informație era foarte slab și după câteva clipe, tânărul înțelese că în modul acela nu va afla mare lucru.

— Cel mai bun lucru ar fi să mă întorc cu cineva care să înțeleagă limba lor.

Și într'o clipă făuri alt plan.

Să iasă împreună cu fakirul, să-l ghemuiască în vreun colț al templului, să alerge la palat și să vie înapoi cu Harry Bensard.

Voi să-l pună numai decât în execuție și era gata să se apropie de fakir, când din sala de alături, câțiva oameni se întoarseră spre coridor și unul chemă :

— Alik ! Alik !

— Mii de pipe ! strigă pe fakir !

Sângele îi năvăli la inimă.

— Te-ai fript, Marius !

E mai bine să joci partida !

Și, intră, hotărît, în sala întrunirii. Își păstră poziția aplecată și așteptă evenimentele. Dintr'o ochire își dete seama de imprudența ce comisese. Zece împotriva sa, o ieșire nesigură. Era pierdut.

Omul care'l chemase îl întrebă îndelung cu un ton poruncitor. Marius nu se mișca, rămânând ca împietrit în mutismul său.

Ingrijați, indienii se priviră.

Atunci, Marius, vrând să precipite lucrurile scoase arma și îndreptând-o spre cel mai apropiat, voi să-și facă drum spre ușă. Era prea târziu ; trei oameni se repeziră la el din spate, îl doborîră și îl dezarmară mai înainte ca să fi putut trage. Fu repede demascat ; și uimirea conspiratorilor crescu, găsind pe fachirul adevărat întins în coridor. Legară repede pe cercetaș și îl interogară.

La întrebările puse în englezește de unul din oamenii îmbrăcați europenește, Marius nu putu răspunde, dar bătân du-și joc de ei, se amuza să repete cu intonații comice :

— Yes, Sir ! Yes, Sir !

Și, cu tot pericolul, rădea cu poftă.

Atunci, acel care'l interoga, încercă să-i vorbească în litaienește.

— Cine ești d-ta ?

— Eu în persoană ! răspunse cercetașul cu un ton glumeț.

Nu putură scoate altceva de la dânsul.

Atunci află că, dacă după o anchetă și după o expediție pe care trebuiau s'o facă chiar atunci, nu-l vor găsi vinovat, îi vor reda libertatea.

Îl luau probabil drept unul din acei turiști cari pătrund oriunde împinși de îndrăzneața lor curiozitate.

Și Marius, fu lăsat în sala aceea sub paza a doi gardieni înarmați.

Când toți conspiratorii plecară, Marius rămase prada unor gânduri triste și, mușcându-și buzele, își zise în sine:

— Marius, ai făcut o mare prostie, ia seama!

Numai de nu i-ar asasina și pe dânșii. Oricum, să nu disperăm. Fii demn de Milano, Marius, și fii treaz!

CAPITOLUL VII.

Răscoala

Când, pe la amiazi, Raimond și Jan Bart nu văzură pe Marius întorcându-se, fură cuprinși de oarecare îngrijorare.

Unde putea fi?

Toată ziua cercetară prin palat, sperând să găsească urme, care să le permită să urmărească drumul pe unde trecuse Marius; dar în zadar. Nimic care să-i puie pe vreo urmă.

De altă parte, operațiile din camera misterioasă, deveneau din ce în ce mai îngrijorătoare.

Seara mări și mai mult temerile celor doi cercetași; Marius nu apăruse încă.

Raimond, foarte îngrijat, se duse să ceară viceregelui ca a doua zi să se facă cercetări oficiale prin oraș, spre a regăsi pe prietenul lor.

Dar, în cursul nopții se produse un fapt, care avea să împiedice pe vice-rege să-și puie planul în execuție.

Noaptea, târziu, Bensard abia venise să ia locul lui Freddy, de pază lângă cămin, când tânărul secretar auzi un zgomot mai violent, apoi o bucată mare de ciment căzu la picioarele sale.

Intrigat, se plecă, și auzi următoarea convorbire:

— E gata?

— Aproape, stăpâne.

— Poate să treacă un om?

— Da.

— Bine. Atunci încetați lucrul. D-ta, Rhuna, vei sta în permanență aci, așteptând întoarcerea noastră.

Lovitura e hotărâtă pentru mâine seară la orele zece. Pe când poporul se va răscula în oraș, noi vom pătrunde aci, prin această deschizătură și...

Dar Harry Bensard nu mai auzi altceva, căci glasurile se depărtară.

Imediat sună să vie servitorul. Și când veni îi strigă:

— Aleargă și chiamă pe Freddy, repede!

Apoi, plimbându-se prin cameră cu pași mari, reflecta.

Când Freddy fu în cameră, îi spuse:

— Stai aci în locul meu, trebuie neapărat să vorbesc cu Excelența sa, situația e gravă.

— Bine, nu mă voi mișca de-aci.

Bensard alergă în studio-ul viceregelui, unde acesta traducea lui Raimond și lui Jan Bart rapoartele pe care polițiștii le prezentaseră chiar atunci.

Intrarea bruscă a secretarului întrerupse conversația.

— Ce e, Harry ? întrebă viceregele cu îngrijorare.

Dar, înainte de a răspunde, tânărul arătă cu privirea pe polițiști.

Lordul Berdan, făcu un gest către aceștia, zicându-le.

— Duceți-vă și așteptați ordinele mele în sala de gardă.

Rămași singuri, Bensard povesti cele auzite.

— Trebuia ca revolta să izbucnească într'o zi, sau într'alta ; azi, sau mâine, ce importă ?...

Dragii mei prieteni, zise el, întorcându-se la cei doi cercetași, vedeți în ce situație mă găsesc; trebuie să mă gândesc mai întâi la apărare, înainte de a face cercetări în privința lui Marius.

Credeți-mă că regret din tot sufletul.

— Nu puteți face altfel, Excelență, declară, calm, Jan Bart. V'am promis ajutorul nostru.

Intrebuințați-ne. Cât pentru Marius, cred c'a întreprins vreo expediție, care necesitează o astfel de absență; și cred că e prea abil și prea ca să nu iasă din încurcătură, dacă se găsește în vre-o situație critică.

Nu-i așa, Raimond ?

— Cred ca și tine. Jan Bart și sunt la ordinele Excelenței sale.

— Mulțumesc, amicii mei; îmi veți fi de mare folos.

Iată ce vă propun:

După raportul lui Harry, vom fi atacați atât din năuntru, cât și din afară. Ei bine, pe când noi ne vom apăra în afară, vă las în seamă pe inamicii, cari vor pătrunde în faimoasa cameră. Vă voi pune la dispoziție zece soldați dintre cei mai buni. Vă convine însărcinarea asta ?

— Da, Excelență; vă mulțumim !

Și pe când Raimond și Jan Bart se îndreptau spre faimoasa cameră spre a pregăti o cursă conspiratorilor, viceregele combina împreună cu secretarul o apărare înțeleptească în afară.

— Îi vom prinde ca pe niște șoareci, zise Raimond, răzând, și îndărătul acestui paravan pe care'l vom pune de parte asta a zidului, vom putea ascunde pe cei capturați, așa încât ceilalți să nu observe manevra.

Și se apucară de lucru, fără să facă zgomot, pentruca omul, postat, probabil, la celălalt capăt al tunelului să nu observe nimic.

Pe când socoteau probabilitățile, Raimond și Jan Bart atingeau și pipăiau tot ce era în jur ; când, brusc, o bucată de marmoră de la cămin de care se rezimase Raimond îi alunecă de sub degete și eșind dintre două șine în care era încastrată, lăsă să se vadă o gaură largă de o palmă și adâncă de două.

Uimiți, tinerii se uitară și găsiră un pachet de hârtii acoperite cu o scriere deasă și măruntă.

Instinctiv se apropiară și, neputându-le descifra, alergară la vice-nege, lăsând pe Freddy, uimit și el de acea descoperire.

După ce vice-regele și secretarul descifrară câteva pagini, scoaseră un strigăt.

Viceregele, încremenit, păli pe când Bensard, zâmbea satisfăcut.

— O ! ce trădare !

— Excelență ! Eram sigur ! dar nu puteam vorbi fără probe, pe care nu le aveam.

Cercetașii ascultau cu încordare; Lordul Berdan îi informă :

— Dragii mei prieteni, din hârtiile acestea descopăr că între noi se află un trădător.

Pot să vă spun cine e, de vreme ce nu'l cunoașteți, iar lui îi doresc să nu mai puie piciorul pe-aci.

Ha-Miram, confidentul tutulor necazurilor mele, era în legături cu conspiratorii.

Iată una din aceste scrisori, luată la întâmplare:

„Ție Ha-Miram,

„A-Mut-Sa, zeul cu trei capete, posedă și păstrează cu grijă cheia care va permite adevăraților patrioți să se întâlnească acolo unde vor putea pregăti în liniște marea operă de renaștere și de libertate.

Te așteptăm în acest loc cu respectul pe care ți-l datorează acei pe cari îi ajuți cu sfatul și cu fapta".

Înțeleg acum, amicii mei, reluă viceregele, pentruce acest eveniment are proporții atât de mari.

Și nu e poporul cel mai mare vinovat; sunt acești trădători, aceste vipere încălzite la sân.

Și viceregele, pierzându-și obișnuitul sânge rece, se plimbă furios prin studio.

Ziua trecu fără alte incidente ; dar, spre seară, orașul prezenta o fierbere neobișnuită.

Grupuri sinistre străbăteau străzile. La orele zece toți erau la postul lor. Trupele palatului erau sub arme; și în

camera misterioasă zece soldați hotărâți, cu lațul în mână, așteptau pe conspiratori să iasă din cămin.

La ora precisă, se auzi un zgomot; și pe când în stradă răsunau detunături, bucăți de zid căzură în cămin și un cap apăru în gaura ce se formase. După aceea apăru și corpul, dar într'o secundă, fără zgomot, omul fu prins de gât, astupat la gură și asvârlit îndărătul unui paravan. Fură zece, cari pe măsură ce se arătau erau scoși din luptă. Când toți fură înșirați dealungul zidului, Raimond dete ordin să li se scoată căluțele și legăturile dela ochi și îi trecu în revistă cu Jan Bart.

Zărind pe cercetași, în clipa când li se scoteau legăturile de la ochi, conspiratorii scoaseră un urlet și schimbară între dânșii exclamații de uimire.

— A ! dar ce i-o fi mirând atâta ? întrebă Raimond pe Jan Bart, care se gândea.

Deodată, unul din prizonieri izbucni în râs și, sfidând pe cei doi prieteni, le zise într'o italienească stricată :

— Eu razbunat ! razbunat.

La acele cuvinte un fulger străbătu mintea lui Raimond.

— Vorbesc poate de Marius.

— Tocmai asta mă gândeam și eu, zise, calm, Jan Bart.

Dar atunci ?

— Ce vrei să spui ? întrebă el pe omul, întins la pământ

Dar omul râse și mai tare, și Raimond, enervat, cu lacrimile în ochi, strângând pumnii, striga :

— A ! ce dobitoc ! vorbește de Marius sunt sigur ! Poate că l'a ucis.

Și cu o mișcare de furie amenință pe indian.

Jan Bart, mai calm, îl opri.

— Liniștește-te, Raimond, cu violență nu vom afla nimic.

Și, apropiindu-se de acel om, îi zise răspicat :

— Îți propun să-ți dau viața dacă ne spui, unde se găsește prietenul nostru, acela care e îmbrăcat ca noi și dacă e viu.

Dar, omul râdea ironic și vorbi ceva cu tovarășii săi în dialectul indian.

Jan Bart aștepta. Și nu înțelese bine aceste cuvinte :

— Nu, am pierdut ; mă veți ucide și pe mine ; dar voi fi cel puțin răzbunat.

Cercetașul, care se plecase asupra prizonierului, se ridică.

— Nu vom obține nimic de la el, dragă Raimond. Nu trebuie să disperăm, am speranță că Marius nu e mort, de vreme ce a spus „Voi fi răsbunat".

Să lăsăm pe oamenii ăștia sub pază bună și să ne ducem să ajutăm pe vice-rege.

Raimond, care avea ochii plini de lacrimi, fu târât afară de prietenul său.

Afară focurile de armă răsunau din toate părțile.

In coridor se loviră de vice-rege care le zise :

— Mă duc să parlamentez la poarta palatului.

— Vă însoțim, zise Raimond.

Jan Bart strigă deodată :

Dar, *Aeroc*-ul ?

— La loc sigur, într'un mare hangar, sub pază bună Și-apoi, atacul nu vine din partea aceea.

Ajunseră repede la poarta palatului. Se vedeau îndreptându-se într'acolo cete de demonstranți,

Erau indieni recrutați din munți, banditi, fără îndoială, căci hainele lor grosolane nu erau de orășeni.

La vederea lor, vice regele, scoase o exclamație de bucurie.

— Aștia sunt inamicii ? Ah ! cu atât mai bine. Poporul se mulțumește să strige. Vom termina repede cu agitatorii ăștia.

Și fluturând batista albă deasupra capului, vice regele apăru în cadrul ușei dela scara principală, având în jur pe cercetași și pe Harry. La vederea lor se auziră strigăte puternice în mijlocul mulțimii și focurile de armă încetară.

In tăcerea care urmă, viceregele începu :

— Dragii mei prieteni !

Dar, Raimond, punându-i brusc piedică, îl făcu să se așeze jos, strigându-i : Plecați-vă !

In aceeași clipă un glonț trecu șuerând pe deasupra capului său.

Lordul Berdan nu-și revenise încă din surprindere și Raimond, scoborând treptele dintr'o săritură, căzu ca o bombă în mijlocul unui grup de demonstranți ; și, văzând un om din a cărui armă ieșea încă fum, îl izbi peste degete atât de puternic cu mânerul revolverului încât acesta scăpă pușca din mână.

Acel gest autoritar fu înțeles de mulțime, printre care trecu un murmur de uimire.

Și, atunci arătând stegulețul alb din pragul palatului, Raimond ți făcu să înțeleagă că era vorba de o parlamentare.

Acea intervenție îndrăsneață impresionă mulțimea și uimirea se transformă în admirație.

Viceregele, care se și decisese să se urce în automobilul ce'l aștepta la câțiva pași, într'o stradelă păzită de soldați, se întoarse din prag și strigă cu glas tare :

— Văd cu plăcere că acei, cari vin aci cu armele în mână nu sunt cetățeni din Delhi ; ci fără îndoială, mercenari

plătiți de nemulțumiți. Ei bine, de ce vă amestecați cu ei? Dac'aveți reclamații de făcut, veniți, pe față, la palat. Regele pe care eu îl reprezint, vă va primi cu brațele deschise căci vă vrea binele și n'are alt scop de cât mărirea acestei țări.

Actul lui Raimond și aceste câteva cuvinte fură de ajuns spre a restabili liniștea în populație.

Se auziră strigăte puternice :

— *The boy-scout ! the boy-scout !* (Cercetașul) !

Europenii, risipiți prin mulțime recunoscuseră uniforma celor doi tineri. Și pe când demonstranții înarmați, fugeau transportându-și răniții, mulțimea rămasă, ridică pe brațe pe cei doi italieni, în mijlocul unui tumult de aclamații :

— Hip ! Hip ! Hurrah ! Hip ! Hip ! Hurrah !

Harry Bensard, care urmase pe cei doi tineri, înțelese că Jan Bart voia să vorbească și îi zise :

— Vrei să-ți servesc de interpret ?

— Da, Harry ; spune-le că vrem să căutăm pe Marius. Spune-le tot.

Atunci secretarul, fiind ridicat și el pe brațe de manifestanți, vorbi mulțimei :

— *Friends* (prieteni) cei doi *boy-scouts* aclamați de voi aveau un camarad ca și ei și a dispărut de ieri de dimineață. Vreți să ne ajutați să'l căutăm ?

Fu o unanimă aclamație de afirmare. Dar, un om mai voinic de cât toți ceilalți își făcu loc prin mulțime, zicând cu glas puternic :

— Pot să vă dau informații.

Ieri dimineață am văzut pe un *boy-scout* asemenea cu dv. Mergea repede ; și ceeace mă miră fu că aproximativ din zece în zece pași făcea câte o cruce pe zidurile caselor ; apoi îl pierdui din vedere.

Harry Bansard traduse aceste cuvinte celor doi tineri, cari bătură din palme de bucurie.

Atunci Harry, continuă :

— Acum, prieteni, să intrăm în palat. Și, în mijlocul bucuriei generale, poporul care, ca și un copil, își schimbă ute sentimentele, se retrase, mai credincios ca ori când aceuia care guverna țara.

Iar cei doi cercetași aveau ferma convingere că vor găsi a doua zi pe Marius.

CAPITOLUL VIII

Zeul cu trei capete

A doua zi după acele memorabile evenimente, Raimond i Jan Bart porniră să-și caute prietenul : și două lucruri le porîră curajul :

Faptul semnalat de omul acela, care văzuse pe Marius însemnând casele cu o cruce ; și al doilea, că majoritatea demonstranților făcuseră cauză comună cu viceregele și deci Marius, nu mai era în primejdie, fiind în mâinile lor, afară numai dacă nu căzuse în acelea ale instigatorilor.

Des de dimineață, înaintea de a eși, se duseră să vadă pe cei zece prizonieri prinși în faimoasa cameră, cu speranța că vor obține explicația cuvintelor rostite în ajun.

Dar, osteneala fu zadarnică.

Atunci, se duseră în oraș și timp de o oră căutară în zadar.

Jan Bart, fu primul, care descoperi o cruce în mijlocul unei porți.

— A trecut pe-aci ! Uite Raimond ! Semnul ăsta cu creta !

Puțin după aceea, urmând acele semne ajunseră la templul indus.

Intrară. Nimic din jur nu le atrase atenția în special. Dar, Raimond, care se învârtea prin templu, scotocind cu privirea în toate părțile, se pomeni în fața statuetei din firidă.

Atunci își aminti de strania scrisoare pe care le-o citise viceregele și care dovedea trădarea lui Ha-Miram.

Se apropie de zeul cu trei capete ; și spre marea uimire a lui Jan Bart, care'l privea, descoperi inelul. Văzându-l, Jan Bart înțelese.

Fără să scoată o vorbă, începură să tragă de inel. Și norocul îi favorizâ, căci la a treia oară, fără să se fi așteptat la așa ceva, văzură reînoindu-se fenomenul, care condusese pe Marius la trapă.

Fără a ezita, alergară la deschizătură și, instinctiv, simțindu-se în pericol, puseră mâna pe revolvere.

Mai sprinten Raimond ajunse primul și trecu. Dar, dacă izbutiseră să găsească locul unde se întruneau conspiratorii, nu toate speranțele lor fură împlinite.

Cunoscând secretul pentru a intra în subterană, nu însemna că știau totul. Raimond scoborâse câteva trepte, precedând pe Jan Bart, când, altarul se întoarse la loc închizând intrarea sub pasul [illegible] voia tocmai să scoboare. Fără voie Jan Bart, scoase un strigăt, și repezindu-se la inel trase de mai multe ori, dar altarul nu se mișcă, atunci, nebun de furie, se repezi la altar și încercă să miște din loc masa aceea de lemn masiv, dar nu izbuti. Atunci înțelese că, punând piciorul pe o anumită treaptă, acel care scobora făcea ca altarul să revie la loc ; Raimond, necunoscând mecanismul, îl pusese în acțiune pe neștiute, punând astfel o barieră între el și Jan Bart, rămas la câțiva pași mai în urmă.

Cât pentru inelul, tras cu violență de Jan Bart, fără să poată deschide altarul, era ușor de înțeles, că ultimul mem-

bru al complotului, odată ce intra în tunelul, — imediat închis în urma lui, — trebuia să facă să funcționeze mecanismul pentru cel ce-ar fi venit după dânsul, tocmai după ce ajungea în mijlocul conspiratorilor.

Jan Bart, în imposibilitate de a-și ajunge prietenul, luă o hotărîre : să alerge cât mai repede la vicerege spre a aduce ajutoare.

Eși deci, în fugă, din templu și năvăli gâfâind în cabinetul lordului Berdan.

Acestia, auzind cele întâmplate, ceru să i se aducă planul orașului, căutând, după indicațiile tânărului, punctele arătate.

Găsiră imediat locul, unde se afla templul, dar nici o indicație cu privire la acel cuib de conspiratori. Viceregele. fără a mai căuta mai departe, ordonă să i se dea lui Jan Bart o escortă și după zece minute tânărul eșea din palat în tovărășia a zece oameni cu înfățișarea destul de energică.

Ajunseră la templu, unde căutară peste tot o deschizătură, de oarece micul idol nu le mai da cheia cu care să deschidă. Atunci, hotărîră să descopere trapa de sub altar. Dar, nu era lucru ușor să'l miște din loc.

Zece oameni nu izbutiră să'l urnească. Jan Bart, începea să dispere, când, deodată, altarul, fără să fie atins, se mișcă singur, se învârti și lăsă deschisă trapa. Jan Bart, n'aștepta de cât atât. Se repezi la trapă și scoborî cu repeziciune. Dar, înainte ca unul singur din cei zece oameni să'l fi putut urma, altarul revenise la postul său.

Soldații rămaseră ca îndobitociți.

Acel care-i comanda ordonă :

— Să nu ne mișcăm și s'așteptăm, poate că le vom putea da vreun ajutor.

Jan Bart scobora, în grabă, treptele.

Ajuns jos, cu revolverul în mână. se repezi prin coridorul, urmat de Marius în ajun și de Raimond cu o oră mai înainte. Ne văzând nimic, continuă să înainteze.

Văzu aproape imediat sala joasă a întrunirii ; în mijlocul ei, întinse pe jos, două corpuri legate și cu călușul în gură. Erau camarazii săi. Avu abia timpul să se ascundă într'un colț al coridorului. Un indus înainta spre el cu revolverul în mână. Vestit se vede că sosea cineva, și mirosind un inamic, se pregătea să'l primească după cum făcuse cu Raimond.

Jan Bart își dete seama de cele ce se întâmplase : indusul îi înlesnise intrarea, crezând că era vreunul din conspiratori și de aceea, inelul fiind tras, altarul se învârtise în loc.

Trebuia să evite de a fi descoperit, cum i se întâmplase lui Raimond.

Calculând toate probabilitățile luptei, Jan Bart, își veri-

fică arma și, stând ascuns în colțul său, așteptă trecerea paznicului. Când acesta fu în dreptul lui, cercetașul, codindu-se să'l ucidă, îi dete o lovitură violentă cu patul revolverului la ceafă. Omul se clătina și căzu la pământ scăpând arma. Jan Bart sări peste el și intră în sală. Într'o clipă cei doi prieteni fură deslegați.

— Să ne grăbim. Nu e timp de pierdut. Și Jan Bart scoțând lampa electrică din buzunar, o luă înaintea camarazilor săi prin coridor.

Indianul, întins la pământ, nu se mișcase. Ajunși la capul scării văzură un [illegible] cu acela ascuns sub statua cu trei capete. Desigur că acela era mijlocul de a deschide.

Jan Bart trase inelul cu violență, de mai multe ori ; auziră o scârțâitură ușoară, apoi un curent de aer îi izbi în obraz.

Ușa e deschisă, zise el, și urcară repede treptele.

In templu soldații cu ajutorul unor bucăți de lemne oprisără altarul ca să nu se mai poată închide la loc.

Cei trei cercetași se priviră atunci mișcați și se îmbrățișară frățește.

— Mii de pipe ! declară Marius cu ochii strălucitori de lacrimi, ce întâmplare, dragii mei ! Nu credeam să vă mai revăd !

Și bravul lord, ce face ? Ce s'a întâmplat ?

— Iți vom povesti mai târziu, răspunse Raimond ; acum haidem la palat.

— Da, zise Jan Bart, pălind brusc.

— Dar, ce ai ? strigă Raimond.

— O ! nimic ! răspunse cu voce slabă micul Ligur, dar vă rog să credeți că încercarea mea a fost mai crudă decât a voastră. Să mă văd deodată singur și să mă gândesc că, poate, erați pierduți pentru totdeauna !...

Dar, însfârșit, bine c'ați scăpat ! Acum nu mai mi-e nicio teamă, căci suntem iar împreună.

— Da ! afirmă Marius, regăsindu-și veselia firească. Și vom fi și mai uniți ca pân'acum ! Dealtminteri, vina e numai a mea, o mărturisesc ! Haidem, să plecăm de-aci !

Și, urmați dela distanță de soldați, se înapoiară la palat. Pe drum erau priviți cu curiozitate. Cei mai bine informați, spuneau, că dacă în ajun totul se terminase în liniște și nu fusese o mai mare vărsare de sânge, aceasta li se datora lor. Astfel, încetul cu încetul se formară grupuri în urma lor. Cineva încercă să strige un ura ! care fu repede repetat ; și tinerii reintrară la palat în mijlocul aclamațiilor.

Dar, tinerii, cari speraseră să întâmpine o primire cel puțin tot atât de călduroasă ca a mulțimii, nu văzură decât trei figuri încruntate și consternate

Lordul Berdan totuși, întinse brațele lui Marius, felicitându-l că scăpase.

După ce acesta povesti cele petrecute, Raimand se întoarse spre vicerege și îl întrebă:

— Excelență, de unde provine consternarea, ce se citește pe figurele dv ?

Fără a-i răspunde, lordul Berdan scoase din buzunarul de la piept o hârtie și i-o întinse, spunându-i :

— E traducerea în italienește a raportului pe care l'am primit.

Jan Bart și Marius se apropiară de camaradul lor și citiră :

Excelență, vă anunț prin acest mesager, că la vreo 100 mile de Delhi, în direcția sud-est, postul militar de la Sigpur a fost atacat de o trupă de indigeni foarte excitați, având în frunte pe un om, care pare foarte instruit. Suntem pierduți dacă nu ne trimiteți imediat ajutoare.

Vom rezista cât mai mult posibil.

Suntem cincizeci și ei aproape două sute. Dumnezeu să protejeze pe aducătorul acestei scrisori.

„Parker, șeful postului"

După ce citiră, cei trei cercetași se priviră.

Marius cedând obișnuitei sale impulsivități, era să vorbească, dar Jan Bart îl opri, căci viceregele spunea tocmai :

— Ce credeți că trebuie făcut ?

E imposibil să transportăm repede și la timp trupe importante la 160 kilometri de aci.

Tinerii nu răspunseră imediat. Apoi Raimond, care de obicei vorbea în numele tutulor, întrebă:

— Sunt asaltați, după cât spune, de 200 de oameni ?

— Da.

— Sunt deja cincizeci acolo.

Se opri și își privi amicii, cari făcură o mișcare afirmativă din cap. Ba chiar, Marius lăsă să-i scape un :

— Suntem de acord !

— Atunci, bine, zise Raimond. Excelență, vă propun următoarele:

Vom salva noi postul periclitat.

— In ce mod ?

Intr'un mod foarte simplu.

Acolo sunt cincizeci; noi ne vom duce în patru, de oarece *Aeroc*-ul n'are decât patru locuri: ajunge în contra două sute de inamici.

Tonul cu care Raimond rostise aceste cuvinte înlătură orice ezitare din partea lordului Berdan.

— Vă mulțumesc, amicii mei, că vreți să m'ajutați în această nouă încercare; când vreți să plecăm ?

— Ei bine; dar noi? obiectară împreună Harry Bensard și Dobson.

— Un moment! răspunse Raimond, am spus că sunt patru locuri: dar al patrulea nu va fi pentru dv. Excelență, căci nu trebuie să vă expuneți la pericool. Dv. veți rămâne aci.

Cât pentru dv domnilor, nu vă putem lua pe amândoi. Nu va merge deci, de cât unul. Alegeți între dumneavoastră doi pe acela care va rămâne.

Atunci fu un adevărat duel de curaj, între Dobson și Harry.

Lordul Berdan, curmă însă discuția.

— Harry, ești mai tânăr și mai puternic, du-te!

Cât pentru d-ta, bătrânul meu Dobson, vei rămâne aci cu mine ca să-mi dai sfaturi.

— Excelență, noi ne pregătim. conchise Raimond.

Și cei trei cercetași se duseră să examineze aeroplanul.

Când totul fu gata și pe bordul *Aeroc*-ului fură încărcate toate proviziile, benzina și cartușele, toți se așezară la masă. Era ora unu după amiazi.

La sfârșitul mesei, Jan Bart declară lordului Berdan.

— Vom pleca după amiazi, și dacă nu vom avea timpul să terminăm azi, sunt sigur că noaptea ne va fi propice.

— Faceți cum credeți că e mai bine! Las în mâinile voastre soarta acelor nefericiți.

— Am să vă fac o cerere, zise Raimond. Aș voi să nu pedepsiți încă pe cei zece prizonieri capturați în faimoasa cameră și să-i țineți până la înapoerea noastră.

— Veți fi satisfăcuți; și țin să vă repet că toată speranța mea e în voi, cărora vă datorez atâta.

Spre a tăia scurt expansiunea unei emoții pe care o simțea crescând în toate inimile prezente, Marius se ridică:

— Să plecăm cât mai repede. Presimt c'o să avem prilej să rădem să ne strâmbăm!...

Figurile celor prezenți reluară o expresie surâzătoare și cei patru călători se scoborîră în parc, unde îi aștepta *Aeroc*-ul.

Raimond fixă chiar în fața scaunului său o hartă foarte amănunțită a regiunei de parcurs; și când fu sigur că totul era în ordine, spuse celorlalți să-și ia locurile: Marius alături de dânsul; Jan Bart și Harry îndărătul lui. După câteva minute *Aeroc*-ul zbură deasupra orașului, îndreptându-se spre Sigpur.

CAPITOLUL IX

Trădătorul

— vom ajunge în mai puțin de o oră, spusese Raimond lordului Berdan, înainte de a pleca.

Când plecaseră din Delhi erau orele aproape patru după amiazi ; puteau ajunge deci cu mult înainte de apusul soarelui.

Raimond dete maximum de viteză, gândindu-se că, de la trimiterea curierului la vicerege, asediații fuseseră desigur reduși la limitele rezistenței.

Ajunseră deasupra văii Gangelui când soarele făcea să strălucească încă în mii de lumini învelișul metalic al aeroplanului.

Dedesubtul lor, în fundul văii, era orașul Sigpur ; pe flancul muntelui postul militar asediat.

Pe când Raimond evolua deasupra orașului, ceilalți cu binoclul observau fortul, în jurul căruia, răspândiți în mici grupuri, inamicii erau retranșați îndărătul unor întăriri. Nici un zgomot de luptă. Era asediul în toată regula. Asediatorii trebuiau să împiedice aprovizionarea soldaților silindu-i să capituleze.

Jan Bart, care observa poziția, vorbi cel dintâi.

— Nu cred că un atac din înălțime ar fi eficace, deoarece inamicii nu sunt grupați și trebue să ne economisim bombele.

— Dar, atunci, ce e de făcut ? întrebă Harry Bensard cu îngrijorare ?

— Iată. După cât se vede, asediații nu sunt în pericol imediat. Pot aștepta până la noapte. Și la noapte îi vom salva pe toți.

— In ce mod ? Intrebară ceilalți trei. In timpul nopții ne vom scobori drept deasupra postului și vom salva pe asediați, luând câte opt de fiecare dată și transportându-i la postul Ben-Mur di napropiere, pe care l-am găsit însemnat pe hartă.

In șase drumuri cu maximum de viteză și cari nu vor dura mai mult de o oră și jumătate, deoarece Ben-Mur nu e decât la 25 mile de-aci, vor fi toți salvați.

— Dar, atunci postul va fi părăsit, obiectă Harry.

— Da ! declară neto Jan Bart.

Căci nu vă puteți face iluzie asupra celor ce aveți de făut spre a recuceri regiunile revoltate. Nu respingând pe revoluționari, sau îndoind efectivul fortului îi veți pacifica. Nu. Trebuie să reîncepeți opera de civilizare. Acceptați ?

— Mă plec în fața evidenței. Ai dreptate !

— Atunci, la ordinele tale, Jan Bart ! Tu ești care comanzi ! hotărî Raimond.

— S'așteptăm noaptea ; și pân'atunci să mergem să vedem postul Ben-Mur ca să-l recunoaștem.

Raimond consultă harta și apoi porni în direcția fortului. In mai puțin de zece minute, *Aeroc*-ul scobora la Ben-Mur ; șeful postului îi primi cu nespusă bucurie. Soldații fortului fură informați asupra celor ce aveau să se întâmple și fiecare se grăbi să pregătească totul pentru primirea asediaților. Spre seară aeroplanul evolua la mare înălțime deasupra fortului Sigpur.

Jan Bart hotărî să vestească pe asediați de ceeace aveau de gând să facă, pentrucă aceștia să nu fie surprinși.

Puse pe Harry să scrie câteva rânduri pe o hârtie pe care o înfășură într'o batistă introducând-o într'o cutie de conserve. Apoi, Raimond cu obișnuita lui abilitate dirija Aeroc-ul exact deasupra fortului și asvârli pachetul.

Harry le scrisese cele ce aveau să se întâmple, spunându-le ca în semn că primiseră mesagiul, să puie pe pământ două puști încrucișate.

Și semnalul apăru puțin după aceea, acelora cari priveau de sus cu ochianele, observând în acelaș timp o mișcare febrilă în tot fortul.

— S'așteptăm întunericul, ordonă Jan Bart, pe muntele care doimină valea. Aeroc-ul se lăsă ușor și cei patru tineri se așezară la masă, în așteptarea muncii intense pe care aveau s'o facă toată noaptea.

— Cel puțin să mâncăm, chiar dac'ar fi să pierdem partida, zise Marius.

Jos, nimic schimbat. Asediatorii nici nu se mișcau. Așteptau de mai multe zile o capitulare prin foame.

Când noaptea fu destul de întunecoasă, Aeroc-ul aterizâ fără zgomot în mijlocul micului fort.

Emoțiunea acelor soldați înfometați fu profundă. Inima le bătea cu putere. Strângerile de mână mute, înlocuiau strigătele de ura, pe care nu le puteau scoate în cinstea salvatorilor lor.

Harry explică planul stabilit. Acei soldați, cu toate suferințele lor, nu primiră cu bucurie planul de fugă ; dar când Harry le declară, că era singurul mijloc înțelepțesc, se supuseră.

Soldații fură împărtiți pe clase, începând cu cei mai tineri.

Patru fură așezați în fundul nacelei, doi lângă Raimond, altul între picioarele lui și altul culcat în partea dinapoi.

Astfel încărcat, aeroplanul își luă zborul.

Operația trebuia să se repete de șapte ori în acelaș mod.

După cum prevăzuse Jan Bart, totul se făcu cu mare repeziciune ; totuși nu se putea face absolut fără zgomot.

Erau la penultimul zbor, când o detunătură răsună de pe celălalt versant al colinei. Era unul din ultimii doi soldați, puși de sentinelă, care trăgea.

Șeful Parker și cei trei tineri, se duseră spre dânsul.

— Am tras asupra unui inamic, care se apropiase la cincisprezece pași de zid. Am ochit bine, căci l-am doborît.

Ceilalți priviră în direcția arătată.

Marius, deodată își înăbuși un strigăt :

— Dar, înaintează maimuțoii ăștia ! In noaptea întunecoasă, asemenea unei coloane de șobolani, îndușii se târau pe iarbă, apropiindu-se de fort. Focul de armă îi oprise, văzând că nu mai trăgea nimeni, reîncepură să înainteze. Apoi se opriră din nou. Păreau nehotărîți.

— De ce, când unul de ai lor fusese descoperit, îi lăsau să se apropie ?

Tăcerea aceea îi nedumerea.

Jan Bart, între timp, se uită la ceas.

— Încă cinci minute și Raimond va fi aci. Vom avea timpul să ne îmbarcăm și s'o ștergem sub nasul acestor imbecili.

Dar coloana pornise din nou ; și deodată, în puterea nopții izbucni o clamoare. Se urcau să dea asaltul fortului.

Se strânseseră într'un singur grup, încercând să forțeze intrarea fortului. Deasupra porții stau cei șase oameni așediați ; aveau lângă dânșii lădița cu muniții de pe *Aeroc*, pe care o scoseseră, ca să-l ușureze.

— O bombă de fiecare, comandă Jan Bart.

Fiecare se înarmă, și în momentul în care mulțimea asediatorilor năvălea, urlând, asupra porții, la comanda: unul două ! trei ! cinci bombe fură asvârlite asupra inamicilor.

Se auziră strigăte oribile de durere și îndușii începură să se risipească.

Marius înaintase în marginea zidului ; și descoperind un grup de inamici între cari, nu erau victime, se pregătea să le asvârle o bombă, când răsuna o detunătură, iar el scoase un strigăt ascuțit. Pe când camarazii săi veneau spre dânsul, îl văzură clătinându-se și dispărând.

Lovit la brațul stâng, Marius, își pierduse echilibrul și căzuse de pe zid. Inamicii fugeau. După câteva minute *Aeroc*-ul se înapoia. Dar, nu putură descoperi pe Marius.

— L'au făcut poate prizonier ! zise Parker.

— Da, dar atunci nu mai putem fugi, zise Raimond.

— Ce e de făcut ? Intrebă Harry.

— S'așteptăm ziua și atunci ne vom duce să-l căutăm.

— Dar îl vor ucide ! strigă Raimond.

— Nu, reluă Harry, îl vor ține ca zălog, deoarece nu e englez.

Dar, n'ar trebui să rămânem în fort.

Jan Bart hotărî :

— Trebuie să ne postăm îndărătul asediatorilor ; numai acolo vom putea face ceva pentru dânsul.

Zicând acestea se îmbarcară : cei doi cercetași, Harry, Parker și doi soldați.

Zburând deasupra văii, văzură focuri aprinse pe malurile Gangelui ; inamicii bivuacau de sigur acolo. Și Aeroc-ul aterizâ în marginea unei păduri, la o sută de metri mai înapoi.

— Mă duc să recunosc locul unde e prizonier Marius, — dacă e. — zise Jan Bart, și pe urmă vom hotărî ce avem de făcut.

— Te urmez, zise Harry.

Și, pe când cei doi tineri, nepăsători de pericol, se aventurau ca să-și salveze camaradul, Raimond da de mâncare lui Parker și celor doi soldați, pe jumătate morți de foame.

Harry și Jan Bart își asumaseră o însărcinare foarte grea. Trebuiau să treacă Gangele înnot, ca s'ajungă pe malul celălalt, unde era aprins un foc.

Acolo era desigur postul de gardă al asediatorilor, de oarece nici unul nu ținea armele în mână, și numai sentinela veghia, având însărcinarea de a transmite semnalele avant-gardei.

Cei doi tineri erau încă în apă până la genuchi, când auziră un zgomot de voci : Se vorbea într'o italienească stricată.

— Ha-Miram, zise Harry, înăbușindu-și un strigăt.

Și ascultară.

— Aha ! zicea vocea pe un ton ironic, ați vrut să faceți prea mult, tinere ! Era destul că scăpaseți pe vice-rege și banda lui, nu trebuia să vă mai amestecați și în lucruri cari nu vă priveau.

Atunci Jan Bart văzu, la lumina focului pe Marius cu mâinile și picioarele legate și cu un aer de suferință pe față.

— Am pe unul în mână, continuă vocea, și îi voi avea și pe ceilalți ! mă duc să-i caut.

— La revedere, tinere ; după victorie, voi vedea ce voi face cu d-ta.

Cei doi tineri văzură o umbră ridicându-se și eșind din grup

— E el, șopti Harry.

— Stânga 'mprejur ! Comandă Jan Bart. Știi ce avem de făcut. Ne îmbarcăm pe *Aeroc*. Iau o frânghie lungă, care se găsește în lada cu bagaje... Urmărești ce-ți spun ?

— Da, da !.

— Leg la capăt un cârlig de la cortul nostru și Raimond ne duce cu aeroplanul deasupra lui Marius.

— Înțelegi ?

— Da. Iar noi îl pescuim ca pe un pește.

— Tocmai. Mă gândeam la o scară de frânghie, dar e prea voluminoasă și apoi e primejdioasă.

Puțin după aceia, fiecare era la postul său.

Jan Bart își înfășurase pe braț frânghia și *Aeroc-ul* se înălță fără zgomot.

Ajunse la cincizeci de metri deasupra locului, unde se găsea Marius.

La douăzeci și cinci de metri de pământ lasă să spânzure frânghia și făcu un viraj în cerc, fără zgomot, mulțumită motorului de construcție specială.

Atunci aviatorii, văzură, la lumina focului, cârligul care atingea ușor pe Marius culcat.

Acesta abia se mișcă ; dar văzând obiectul acela, care părea că vine din cer, înțelese brusc. La centura-cartușieră avea prins un inel solid. Frânghia îl atingea. Având mâinile legate n'o putea apuca, dar ridicându-se puțin, făcu o sforțare și ajunse cu șoldul în dreptul cârligului ; apoi răsucindu-se cu abilitatea unui acrobat, izbuti să introducă cârligul în inel. Atunci se lăsă în jos, ca să-l împiedice de a mai eși. La mișcarea aceea bruscă, Jan Bart, care'i urmărise toate gesturile, înțelese că operația reușise și, cu glasul sugrumat de bucurie, strigă lui Raimond :

— In aer !

Aeroplanul, fără zguduituri, încetă de a mai vira și se înălță în diagonală.

Jos, Marius, lăsa cu gura căscată pe paznicii săi; și legănându-se în spațiu la extremitatea acelei frânghii, cu toată durerea pe care i-o pricinuia rana, avu încă forța să strige :

— La revedere și vă mulțumesc !

Un strigăt de uimire și de furie se ridică din grupul paznicilor, treziți brusc din somnolența lor.

Răsunară câteva detunături. Dar *Aeroc-ul* era pre sus. Când distanța fu destul de mare, Raimond micșoră viteza și aprinse farurile. Și, încet, spre a evita accidentele, la lumina proectoarelor îndreptate spre pământ, *Aeroc-ul* scoborî, Marius fu depus pe pământ întocmai ca un pachet, iar aeroplanul se lăsă la câțiva pași de dânsul.

Cei sase oameni, cari erau în *Aeroc* se precipitară spre Marius. Leșinase. Il deslegară într'o clipă.

— Repede !... câteva picături de eter ! ordonă Raimond.

Ii frecară tâmplele și aproape imediat, deschise ochii.

— Dragii mei amici, am scăpat ! Vă mulțumesc !

Nimeni nu putu vorbi, bucuria era prea mare.

Când fură mai liniștiți, Jan Bart luă din cutia cu medicamente de pe bordul *Aeroc*-ului cele necesare și pansă

ușoară rană pe care Marius o avea la umărul stâng. Tânărul milanez își recăpătase veselia și făcea glume ca de obicei.

— Ce mutră trebuie să fi făcut maimuțoii ăia, văzându-mă luându-mi zborul ca o păsărică !...

Și Ha-Miram ăla, care avea pretenția să ne prindă.

După ce răseră de glumele lui Marius, se hotărîră să se ducă la fortul Ben-Mur pentru a lăsa acolo pe Parker cu soldații lui; să petreacă noaptea acolo și să se înapoeze a doua zi la Delhi.

In mai puțin de un sfert de oră ajunseră.

Soldații salvați așteptau cu îngrijorare acest ultim zbor atât de întârziat și izbucniră în urale entuziaste când aflară cele petrecute.

Toți soldații englezi schimbară viguroase „shake-hands" cu salvatorii lor; și se grăbiră să le pregătească culcușul pentru noapte.

A doua zi de dimineață, Harry se consultă cu Parker și cu șeful postului din Ben-Mur.

Își luară răspunderea de a hotărî în numele vice-regelui, ca plutonul lui Parker să rămână în fortul Ben-Mur până la noui ordine.

La plecare, soldații își exprimară înc'odată recunoștința lor și încredințară cercetașilor scrisori ca să le expedieze la familiile lor.

Marius, în mijlocul bucuriei generale, uită pentru un moment dureroasa lui rană și, escortată de strigăte și de aclamații, pasărea mecanică își luă zborul în văzduhul luminat de un soare strălucitor.

Intoarcerea se făcu fără incidente.

In parcul regal din Delhi, unde aterizară, o mulțime imensă, venită să vadă Aeroc-ul, le făcu o primire triumfală.

Vice-regele, îngrijorat, le eși înaite. Ii întrebă din ochi, văzând pe Marius rănit.

Și pe când Harry spunea :

— They are all saved ! (Sunt toți salvați). Lordul Berdan, îmbrățișă pe cercetaș cu lacrimile în ochi :

— D-ta, totdeauna d-ta !

Ești într'adevăr admirabil ! Ești un erou !

Ordinul regelui

După ce povestiră totul lordului Berdan și Marius primi îngrijirile necesare, hotărîră ca cei trei cercetași să nu părăsească palatul de cât după completa vindecare a tânărului milanez.

In aceeași seară, lordul Berdan radiotelegrafiă regelui un lung raport asupra evenimentelor.

Răspunsul regelui sosi abia peste câteva zile.

Intre timp cercetaşii care se repauzau după atâta oboseală erau obiectul unor vii manifestaţii din partea populaţiei din Delhi, care aflase ultimele întâmplări.

Aceasta se întorsese acum împotriva instigatorilor şi când cei zece oameni făcuţi prizonieri de cercetaşi, fură judecaţi, mulţimea năvăli la palatul de justiţie spre a asista la judecată. Inainte ca un avocat să-i fi putut apăra, strigăte de „la moarte! la moarte" izbucniră în sală.

Cei trei cercetaşi, cari asistau, abia putuseră interveni în favoarea lor; şi fură nevoiţi să roage populaţia să se mulţumească să fie numai deportaţi, lăsându-le viaţa.

A doua zi, în timpul mesei, lordul Berdan avea un aer misterios.

Afară se simţea o mişcare neobişnuită.

După ce terminară prânzul, vice-regele, rugă pe tineri să-l aştepte şi eşi.

Pe când tinerii se întrebau ce s'o fi întâmplat, lordul Berdan se întoarse în haine de ceremonie, şi întrerupse întrebările lor, spunându-le:

— Urmaţi-mă, vă rog.

Neştiind ce să creadă, îl urmară. Şi la poarta palatului, unde-i conduse, spectacolul ce li se prezentă ochilor îi umplu de uimire.

O mulţime imensă umplea piaţa. La apariţia celor trei cercetaşi, un strigăt izbucni din mulţime:

— Hurrah! for the boy scouts! (Trăiască cercetaşii!)

Vice-regele impuse tăcere şi vorbi:

— Popor al marelui Imperiu Britanic! Regele George al V-lea, mă însărcinează să vă asigur de părinteasca Sa bunăvoinţă şi vă roagă s'ascultaţi cele ce scrie:

„In numele frumoasei voastre ţări fiţi toţi uniţi în credinţa celuia care vă guvernează şi veţi împlini lucruri măreţe.

Informat de incidentele petrecute, adresez felicitările mele lordului Berdan, reperezentantul meu şi hotărăsc următoarele:

Harry Bensard e numit cavaler al Ordinului Imperiului şi e înaintat la gradul de ministru fără portofoliu. Dobson e numit ofiţer al aceluiaşi ordin.

Nu e nevoie să vă mai vorbesc despre acei cari v'au salvat moralmente, despre cei trei cercetaşi.

Voi îi cunoaşteţi şi eu nu pot de cât să-i disting cu medalia „Ordinului imperial".

Şi în mijlocul tăcerei generale lordul Berdan îmbrăţişă pe cei trei cercetaşi, zicându-le:

— Din ordinul regelui, sunteţi cavaleri ai Imperiului.

Un strigăt formidabil eși din mii de piepturi.

— Ura ! Ura !

Lordul Berdan le impuse pentru a doua oară tăcere și :

„*Lui Marius Colombo, care de două ori era să moară entru noi :*

Din ordinul meu, Marius Colombo e numit colonel ono ific al primei brigăzi de boy-scouts din Londra".

Lordul Berdan terminase.

Mulțimea dete atunci curs liber entuziasmului său.

Cei trei cercetași, lordul Berdan și Harry fură purtați n triumf prin tot orașul.

CAPITOLUL XI

India din zbor

Dar, această aventură, ai căror eroi fusesera din întâmplare, nu fusese pentru cercetași de cât un epizod nevăzut din călătoria lor prin Indii.

După ciudata și tragica lor aventură în Anam, avuseră un scop astfel definit de Marius :

— Mă duc pipe ! Nu putem părăsi Asia, — poate spre a ne mai întoarce nici odată, — fără să fi vizitat minunata Indie.

Părerea mea ar fi să mergem cu *Aeroc*-ul să facem un tur până la Calcuta și Benares.

Vreau să fac o baie în Gange !

Când alergaseră deci, în ajutorul vice-regelui, cercetașii se duceau la Benares.

Plecând din baia Hué din Anam, zburaseră de la est la vest deasupra Indochinei, a Siamului, a extremității meridionale a Birmaniei. Apoi, străbătuseră golful de Bengal ; și după un zbor fără escală de la Yannon la Bombay, aterizaseră în acest ultim oraș, unde erau așteptați de consulul Italiei, Callega, unchiul lui Jan Bart.

E lesne de închipuit în ce mod fură primiți de acea rudă a unuia dintre ei. Fură întâmpinați de dânsul și de autoritățile engleze și găzduiți la consulatul italian împreună cu Zomba.

Din nefericire, a doua zi Zomba fu lovit de un violent atac de febră care vestea o pneumonie. Bravul negru fu internat în spitalul militar englez, unde fu îngrijit cu multă atenție. Cei trei cercetași vizitară fără dânsul Bombay-ul, mare și frumos oraș, dar în care numai suburbiile și-au trat caracterul indigen.

Consulul Callega îi plimbă prin străzile principale.